Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . .	» 4,50	Ἑξάμηνος »	» 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος »	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 13ος — *Ἐν Ἀθήναις, 7 Ὀκτωβρίου 1906* — *Ἔτος 28ον.—Ἀριθ. 45*

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια).

Ἐξεκινήσαμεν πάλιν· ἀλλὰ τώρα πλέον, κάθε τράβηγμα 'στὸ κουπὶ μᾶς ἔκαμνε κ' ἐχάναμεν ὀλίγον ἀπὸ τὸν πρωϊνόν μας ζῆλον...

Ἀπὸ τὴν αὐγὴν ἐτραβούσαμεν τὰ κουπιὰ χωρὶς διακοπήν, καί, μολονότι οὔτε δι' ἓν βασίλειον δὲν θὰ ἐπειθόμην νὰ τὸ ὁμολογήσω, τὰ τόσα χιλιόμετρα ποῦ ἐκάμαμεν μὲ τὴν ἔλξιν τῶν βραχιόνων μας, εἶχαν ἀρχίσει νὰ γίνωνται αἰσθητὰ εἰς ὅλον μου τὸ σῶμα.

Ἐκύτταζα κ' ἐζήλευα τοὺς μυῶνας τοῦ Γιώργη, ποῦ ἐτανύοντο μὲ τὴν προσπάθειαν τῶν εὐρώστων βραχιόνων του. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς εἶχεν ἀρχίσει νὰ κουράζεται...

Μετὰ τὸν δωδέκατον μῦλον, ὁ μπαμπᾶς ἐδήλωσεν ὅτι δὲν θὰ μᾶς ἐπέτρεπε νὰ προχωρήσωμεν περισσότερον, ὅτι ἔπρεπε νὰ σταματήσωμεν εἰς τὸν πρῶτον ποταμοφράκτην, ὁποιοσδήποτε καὶ ἂν ἦτο. Εἶχεν ἀρχίσει νὰ σκοτεινιάζῃ, καὶ μόλις ἔμενε μισὴ ὥρα ἕως νὰ νυκτώσῃ ἐντελῶς. Ἡμεῖς διεμαρτυρήθημεν κατ' ἀρχὰς μὲ τὴν πρότασιν ἐκείνην τοῦ μπαμπᾶ. Ἀλλά, ἐπειδὴ ἡ ὁμίχλη εἶχε βαθμηδὸν πυκνωθῆ τόσον, ὥστε μετεμόρφωνε τὸ λειβάδι εἰς μίαν ἀπέραντον λίμνην, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ἡμεῖς ἐτουρτουρίζαμεν, χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ ξεύρωμεν ποῦ ἐπηγαίναμεν, ἠναγκάσθημεν νὰ ὑπακούσωμεν, εὐχόμενοι ἀπὸ μέσα μας νὰ συναντήσωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν πλησιέστερα τὸν μῦλον καὶ νὰ εὕρωμεν ἐκεῖ ἄσυλον ἀρκετὰ ἀναπαυτικόν.

Ἡ εὐχή μας ὅμως δὲν ἦτο γραμμένον νὰ ἐκπληρωθῇ. Τὸ παλησπιστο ὅπου ἐφθάσαμεν, ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ποῦ ἔσβυναν εἰς τὸν ὁρίζοντα αἱ τελευταῖαι λάμψεις, ἦτο χωρὶς ἀντιλογίαν, ὁ ἐλεεινότερος μῦλος ὅλης τῆς περιφερείας. Ὁ τροχός του ἔστρεφε μὲ θρηνώδη τριξίματα καὶ ἐπεδείκνυε τὴν παλαιότητά του ἀνάμεσα εἰς μίαν φυτείαν ἀπὸ ἰτέας, τόσον ποιητικὴν ὅσον καὶ ἐρημικήν. Εἰς τὴν θύραν ἐκάθητο ἕνα γεροντάκι, τόσον σαράβαλο ὅσον καὶ τὸ σπίτι του, καὶ μᾶς ἔβλεπε ποῦ ἐπλησιάζαμεν, μὲ τὴν φλεγματικότητα τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι τόσον πολὺ ἔζησαν, ὥστε τίποτε δὲν τοὺς συγκινεῖ πλέον.

Ὁ πατέρας μου ἐπροχώρησε πρὸς αὐτὸν καὶ ἐζήτησε φιλοξενίαν. Αὐτὸ τὸν ἐξέπληξε, σὰν νὰ τοῦ ἔλεγαν τοὐλάχιστον κινέζικα.

— Ἂν εἰμπορῶ, λέει, νὰ σᾶς δεχθῶ στὸ σπίτι μου;... ἐταράχθη ἐπὶ τέλους, ταλαντεύων τὴν κεφαλήν του, τὴν στολισμένην μ' ἕνα ἀρχαῖον σκοῦφον μὲ φοῦνταν... Ἂν ἔχω κρεββάτια νὰ σᾶς δώσω;... Χριστέ μου! Αὐτὸ θὰ μοῦ ἦταν μεγάλη τιμή, μὰ δὲν ἔχω παρὰ ἕνα κρεββάτι μονάχα, καὶ αἱ εὔμορφες δεσποινίδες ἀπ' ἐδῶ δὲν θὰ καλοπεράσουν 'ς αὐτό.

— Εἰμπορεῖτε τοὐλάχιστον νὰ μᾶς ὑποδείξετε κανένα ἄλλον ἐδῶ στὴ γειτονιὰ νὰ μᾶς φιλοξενήσῃ; ἐπέμενεν ὁ πατέρας μου.

— Γείτονα, καλέ μου κύριε; ...χρειάζεται μιὰ λεῦγα δρόμο, ὡς ποῦ νὰ φθάσετε 'ς ἄλλο σπίτι.

— Τί νὰ κάνουμε λοιπόν! ἐθρηνωδήσαμεν ὅλοι ἐν χορῷ.

— Δὲν εἶνε δυνατὸν ὅμως καὶ νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὴν *Φοιτήτριαν!* παρετήρησεν ὁ Ἰάκωβος, ὁ ὁποῖος τὰ εἶχε σὰν χαμένα.

— Ξέρετε κύριε, ἀπήντησεν ὁ γερο-μυλωνᾶς, ξύνων τὴν φαλάκραν του, αὐτὸ ποῦ εἶπα, τὸ εἶπα γιὰ τὲς κοπελλοῦδες, ποῦ δὲν εἶνε βέβαια συνηθισμένες νὰ κακοπερνοῦν, εἰδεμὴ σᾶς προσφέρω, μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, ὅ,τι ἔχω καὶ δὲν ἔχω, νά...

Ἐσηκώθη μὲ δυσκολίαν, μὲ ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν κινήσεων, ποῦ ἔχουν οἱ πολὺ ἡλικιωμένοι, καὶ ἤνοιξε τὴν σαρακοφαγωμένην πορτοῦλαν τοῦ μύλου. Ἔπειτα παρεμέρισε, διὰ νὰ εἰσέλθωμεν.

Ἔτρεξεν ἔπειτα ν' ἀνάψῃ ἕνα λυχνάρι. Τὸ λυχνάρι ἐκάπνιζεν, ἐφώτισεν ὅμως ἀρκετὰ τὸ δωμάτιον, ὅπου ἐμβήκαμεν, καὶ

«Αἱ προετοιμασίαι διὰ τὸ δεῖπνον...» (Σελ. 354, στ. α')

τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν ὡς ἐργοστάσιον, ὡς κρεββατοκάμαρα καὶ ὡς κουζίνα. Οἱ ὀδοντωτοὶ ξύλινοι τροχοὶ καὶ οἱ μοχλοί, μὲ τοὺς ὁποίους τίθεται εἰς κίνησιν καὶ σταματᾷ ὁ τροχὸς τοῦ μύλου, κατεῖχον τὸ μεγαλήτερον μέρος του· εἰς ἕνα βαθούλωμα, μία τρύπα προφυλαγμένη μὲ ἓν εἶδος προστεγάσματος, εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ φαίνεται σὰν τζάκι. Ἕνα κουτὶ τραπέζι καὶ δύο ξύλινα θρανία ἦσαν παρατεταγμένα ἐκεῖ κοντά, Ἂν ἐρωτᾶτε διὰ τὸ κρεββάτι... φαντασθῆτε ἕνα ἀχυρόστρωμα, βαλμένο ἐπάνω σὲ τέσσαρα σανίδια· καὶ οὔτε ἴχνος σκεπάσματος.

Ὅλα αὐτὰ ὅμως ἐφαίνοντο πολὺ καθαρά, μ' ὅλην τὴν γυμνότητά των, καὶ θὰ εἶχαν ἀρκετὴν πρωτοτυπίαν, ὥστε νὰ γοητεύσουν τὴν φαντασίαν μας τὴν διψασμένην διὰ πράγματα ἀπρόοπτα, ἂν ἔλειπεν ἐκείνη ἡ ἀηδὴς ὀσμὴ τοῦ καρυδελαίου, μὲ τὸ ὁποῖον ἔκαιε τὸ τρεμοσβῦνον λυχνάρι μας. Ἀλλως τε δὲν εἴχαμεν πλέον τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς· ἔπρεπε νὰ μείνωμεν εὐχαριστημένοι μὲ τὸ ξενοδοχεῖόν μας.

Ἐσηκώθη μὲ δυσκολίαν.» (Σ. 353.)

— Ἀφοῦ ἔχετε τὴν εὐγένειαν νὰ μᾶς παραχωρήσετε τὴν κατοικίαν σας, εἶπε τότε ὁ ἀνώτερος ἐπόπτης μας, τὴν δεχόμεθα εὐχαρίστως καὶ σᾶς εἴμεθα ὑποχρεωμένοι... Πρῶτα-πρῶτα, πρέπει νὰ φροντίσωμεν διὰ τὸ φαγητόν μας, διότι πεθαίνομεν τῆς πείνας.

Ὁ καλὸς γέρο-μυλωνᾶς εἶχε σωρεύσει εἰς τὴν ἑστίαν πλῆθος τὰ ξερόκλαδα, καὶ μετ' ὀλίγον ἡ ζωηρὰ φλόγα των ἐφώτισε μὲ τοὺς σπινθηρισμούς της τὰς σκοτεινὰς γωνίας τοῦ μεγάλου δωματίου καὶ τὰ πρόσωπά μας, ποὺ ἐγαλήνιασαν ἐκ νέου. Ἔπειτα ἤρχισαν αἱ προετοιμασίαι διὰ τὸ δεῖπνον. Περιττὸν νὰ σᾶς εἰπῶ ἂν καὶ πῶς τὸ ἐτιμήσαμεν. Ὅταν ἐσηκώσαμεν τὸ τραπέζι, ὁ γέρο-μυλωνᾶς ἔβγαλεν ἀπὸ ἕνα παμπάλαιον ντουλάπι σινδόνια γρίζινα, τὰ ὁποῖα ἐμύριζαν μπουγάδα, καὶ τὰ παρουσίασε, χαμογελῶν πατρικῶς, εἰς τὰς ἐξαδέλφας μου.

— Βολευθῆτε ἀναπαυτικά, μικρές μου δεσποινίδες, εἶπε· ὅσο γιὰ μένα, εἶμαι συνηθισμένος ν' ἀγρυπνῶ βραδυὰ καὶ νύχτες, ἅμα βιάζει ἡ δουλειά· θὰ πάω λοιπὸν νὰ ἐπιτηρῶ τὸ ἄλεσμα τοῦ σιταριοῦ μου. Ὅσο γιὰ τοὺς κυρίους ἀπ' ἐκεῖ, θὰ μὲ συμπαθήσουν ποῦ δὲν ἔχω νὰ τοὺς προσφέρω παρὰ τὰ δένδρα γιὰ σκέπασμα καὶ δωμάτιο...

— Ὅ,τι βρέξῃ, ἂς κατεβάσῃ! εἶπεν ὁ μπαμπᾶς. Ὁ Ἰάκωβος, ὁ Γιώργης καὶ ὁ Πέτρος θὰ στοιβαχθοῦν μέσα στὴν αἰώραν, ποῦ θὰ τεντώσωμε κάτω ἀπὸ τὰς ἰτέας. Ἡ ὁμίχλη διελύθη καὶ ἡ βραδυὰ εἶνε τόσον ζεστή, ὥστε θὰ περάσουν θαυμάσια· ἐγὼ κάνω συντροφιὰ τοῦ καλοῦ μας μυλωνᾶ, καὶ σεῖς, δεσποινίδες, νὰ κυττάξετε νὰ περάσετε μὲ τὰ μέσα ποῦ σᾶς παρέχονται...

— Ἐγὼ ἤθελα ὄχι περάσω ἐδῶ, ἐδήλωσεν ἡ μίς Σίμψων. Ἀνάγκη ἡμᾶς μεταβῶμεν ἀμέσως ἀλλαχοῦ!

— Τὸ βλέπετε πολὺ καλά, μὶς Ρεβέκκα, ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον, ἐξηκολούθησεν ὁ κατέρας μου μὲ συμβιβαστικὸν τόνον.

— Διαμαρτύρομαι ἐγώ! ἐμουγγρισεν ἡ Ἀγγλίς, καὶ ἔσκυψε διὰ νὰ ψαύσῃ τὸ ἀχυρόστρωμα.

Κατ' ἀρχὰς ἐτραβήχθη ὀπίσω μὲ ἕνα πολὺ ἄσχημον μορφασμόν, ἔκαμε πολλὰ «ἄο!... ἄο!...» ἀποκρουστικά, καὶ τέλος ἄφισε τὴν Φρανσίναν νὰ στρώσῃ πρὸς χάριν της τὰ καθαρὰ σινδόνια ἐπάνω στὸ κρεββάτι.

Ἐνῷ αὐτὴ ἐγρύλλιζε διαρκῶς: «Διαμαρτύρομαι... διαμαρτύρομαι...», ὁ μυλωνᾶς ἔστρωσε δεμάτια καθαροῦ σανοῦ, εἰς ἀπόστασιν λογικὴν ἀπὸ τὴ φωτιά, ἀλλ' ἀκριβῶς ἀπέναντι· ἡ Μαρία-Ρόζα, πάντοτε ἐφευρετική, κατεσκεύασεν ἐκεῖ ἐπάνω μὲ τὰ ἐπανωφόρια καὶ τὰ μπελερίνια δύο κρεββατάκια τόσον ἑλκυστικά, ὥστε ἡ μὶς Σίμψων, ἅμα τὰ εἶδε, ἐλησμόνησε τὰ ἰδικά της βάσανα, διὰ νὰ κάμῃ τὴν συγκινητικὴν παρατήρησιν ὅτι «δὲν ἔβαζαν στρῶμα τόσον παχύ, διὰ νὰ πλαγιάζουν τὰ καϊμένα τὰ ζῶα, ποὺ εἶνε κι' αὐτὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ.»

«Μέσα στὴν αἰώραν μας...» (Σελ. 354, στ. γ'.)

Καὶ ἅμα εἶπεν αὐτό, ἀπεκοιμήθη μὲ ἕνα ὕπνον ἐπανορθωτικόν, ἀνταγωνιζομένη πρὸς τὰ τὶκ-τὰκ τοῦ μύλου μὲ ρουχαλητὰ τόσον ἠχηρά, ὥστε αἱ μαθήτριαί της δὲν ἠμπόρεσαν νὰ κοιμηθοῦν χωρὶς νὰ ὀνειρεύωνται ὅτι ὁμοβροντίαι πυροβολικοῦ ἠγωνίζοντο νὰ τοὺς ἐκτοπίσουν ἀπὸ τὸ χωριστικὸ ἄσυλόν των.

Δὲν ἐκοιμήθημεν καλὰ οὔτε ἡμεῖς μέσα στὴν αἰώραν μας. Τὰ ἀγροτικὰ καὶ ποιητικὰ πράγματα εἶνε εὐμορφότατα εἰς τὰ βιβλία· ἀλλὰ εἰς τὴν πραγματικὴν ζωὴν δὲν εἶνε διόλου ἀναπαυτικά. Ἀφοῦ ἀφιερώσαμεν μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας εἰς τὸ νὰ θαυμάζωμεν τὴν σελήνην, τῆς ὁποίας τὸ ἀσημένιο φῶς ἐπαιγνίδιζεν ἀνάμεσα στὰ φύλλα, ἐπροσπαθήσαμεν νὰ κάμωμεν τὸν Μορφέα νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ εἰς τὴν αἰώραν, ἀλλά, ἀντὶ τοῦ Μορφέως, μᾶς ἐπεσκέφθησαν κουνούπια. Ἤρχοντο... καὶ ὁλόενα ἤρχοντο.... βίιι, βίιι, βίιι...ἔβγαιναν ἀπὸ παντοῦ... στρατοὶ καὶ λεγεῶνες... ἐσφύριζαν γύρω σ' αὐτιά μας... μᾶς ἐτσιμποῦσαν...μᾶς ἐπιπίλιζαν...μᾶς ἔτρωγαν ζωντανούς.

Ἂν κανεὶς σᾶς ἐγκωμιάσῃ ποτὲ τὰ θέλγητρα τοῦ ὕπνου εἰς τὸ ὑπαίθριον, μὲ τὴν αἰώραν, ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς σελήνης, μὴ διστάσετε νὰ τὸν ἀποκαλέσετε «ἐλεεινὸν ψεύτην.» Τὸ πιστοποιῶ ἐκεῖνα τὰ διαβολο-ἔντομα εἶχαν σωστὸ πανηγύρι ἐκεῖνο τὸ βράδυ· καὶ ἡμεῖς, τὰ ἀτυχῆ θύματά των, ἤμεθα τὴν ἄλλην ἡμέραν σὰν βλογιασμένοι, τόσον φοβερὰ μᾶς εἶχαν στιγματίσῃ μὲ τὰ σκληρά των κέντρα.· Ὁ Γιώργης μάλιστα εἶχε κατεβάσῃ εἰς τὰ μάγουλά του τόσον φοβεροὺς μπάτσους, ἐλπίζων νὰ τὰ συντρίψῃ πρὶν χορτάσουν μὲ τὸ αἷμά του, ὥστε τὰ μοῦτρά του ἦσαν πρησμένα.

Τότε ἐξετιμήσαμεν τὴν ἀξίαν τῶν φαρμακευτικῶν σκευασιῶν τῆς Φρανσίνας. Χάρις εἰς τὰ ἀλκαλικὰ ὑγρά, μὲ τὰ ὁποῖα ἔβρεξε πανιὰ καὶ μᾶς ἔβαλε, οἱ πόνοι ἐπραΰνθησαν λιγάκι, καὶ ἔτσι ἠμπορέσαμεν ν' ἀποχαιρετίσωμεν τὸν καλὸν γέρο-μυλωνᾶ καὶ νὰ ξαναρχίσωμεν ἀρκετὰ εὔθυμοι τὸ ταξεῖδι.

Τώρα πλέον ἐπροχωρούσαμεν ἐντὸς ἀγνώστων μερῶν. Δὲν ὑπῆρχον πλέον σκιεραὶ ὄχθαι, οὔτε εὐνοϊκὰ ρεύματα, οὔτε κἂν νερόμυλοι... Ὁ ποταμὸς εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος ἐσχημάτιζεν ἕνα εἶδος ἀπεράντου τέλματος, ὅπου ἦσαν φυτρωμένα ἄπειρα καλάμια, τὰ ὁποῖα ἔκρυβαν τὸν ὁρίζοντα καὶ δὲν μᾶς ἄφηναν νὰ εὕρωμεν τὴν πορείαν μας. Ἐπηγαίναμεν ἀρκετὴν ὥραν εἰς τὴν τύχην, μέσα εἰς τὰς στενὰς διώρυγας, ποὺ ἔμεναν εἰς τὰ μεταξὺ τῶν καλαμώνων, ὅταν ἐξαφνα ἐπέσαμεν εἰς τὰ ρηχά,—ρηχὰ ὅμως καμωμένα ἀπὸ χόρτα καὶ καλάμια, ποὺ μᾶς ἔφραζαν τὸν δρόμον, ἐμπερδεύοντο εἰς τὰ κουπιά μας, καὶ παρέλυαν ὅλας τὰς προσπαθείας μας.

Τί νὰ κάμωμεν!... Ἀνήσυχοι καὶ στενοχωρημένοι, συνεκροτήσαμεν πολεμικὸν συμβούλιον, ὅπου ἀπεφασίσθη νὰ ἐπιστρέψωμεν πρὸς τὰ ὀπίσω. Φαντάζεσθε τὴν ἀδημονίαν μας· νὰ χάσωμεν ἄδικα δύο ὡρῶν κόπον καὶ δρόμον!

Εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν διωρύγων ἡ στενοχωρία μας ἐδιπλασιάσθη μὲ τὸν φόβον μήπως παραστρατήσωμεν πάλιν, καὶ ἔγινε σχεδὸν ἀγωνία. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν μᾶς ἔμενε πλέον τίποτε ἀπὸ τὴν φαιδρότητα τῆς προηγουμένης ἡμέρας· ἕνας ἥλιος μολυβένιος ἐτόξευε τὰς ἀκτῖνάς του εἰς τοὺς βάλτους, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἐσκέπαζαν μὲ τὰς πυρετικὰς ἀναθυμιάσεις των· οὔτε ἕνα λιμανάκι διὰ νὰ πλησιάσωμεν εἰς τὴν ξηράν, οὔτε ἕνα δένδρον δὲν ὑπῆρχε, διὰ νὰ μᾶς παράσχῃ πρόσκαιρον σκέγην.... Αἰωνίως οἱ βάλτοι καὶ τὰ καλάμια, μὲ τὴν πένθιμον μελαγχολίαν των, τὴν ἀνηλεῆ μονοτονίαν των....

Οἱ δεῖκται τῶν ὡρολογίων εἶχαν δείξῃ πρὸ πολλοῦ τὸ μεσημέρι· ἡ μὶς Σίμψων, ἡ ὁποία εἰς τὸ ζήτημα τοῦ φαγητοῦ δὲν ἔχανε ποτὲ τὸν μπούσουλα, ἐζήτησε διὰ δεκάτην φορὰν τὸ πρόγευμα.

Ἐπειδὴ ἦτο ἀδύνατον νὰ εὑρεθῇ μέρος πρόσφορον πρὸς ἀποβίβασιν, ἠναγκάσθημεν νὰ τὸ πάρωμεν ἀπόφασιν καὶ νὰ γευματίσωμεν μέσα 'στὴν βάρκαν, ὅπου ὁ ἥλιος μᾶς ἐτύφλωνε μὲ τὰς φλογεράς του ἀκτῖνας. Ἐξ αἰτίας τῆς ζέστης, τὰ κρέατα εἶχαν πάρῃ μίαν γεῦσιν, διόλου νόστιμην. Προσθέσατε ὅτι δὲν ἠμπορούσαμεν νὰ ψήσωμεν οὔτε καφὲ οὔτε τσάϊ· διὰ νὰ ἀνταμείψωμεν τὸν καλὸν μυλωνᾶν, τοῦ εἴχαμεν ἐγκαταλείψῃ τὰ τελευταῖά μας μπουκάλια μὲ τὸ κρασί, καὶ μαζὶ μ' αὐτὰ ἀφίσαμεν κατὰ λάθος καὶ τὸ σπίρτο τοῦ καμινέτου. Κατὰ τὰς προβλέψεις μας, ἔπρεπεν ἐκεῖνο τὸ πρωὶ νὰ προσεγγίσωμεν εἰς τὸ χωρίον Ἀγκοῦ, ὅπου ὑπῆρχεν ἐξαίρετον ξενοδοχεῖον· ἀλλὰ καὶ τὰ καλλίτερον σχεδιασμένα σχέδια ἀφίνουν χῶρον καὶ διὰ τὰ ἀπρόοπτα. Ἐκάμναμεν τὸ ἀλγεινὸν πείραμα αὐτῆς τῆς ἀληθείας.

Ἀντὶ ἄλλου ποτοῦ, διὰ νὰ βρέξωμεν τὸ πιπεράτο σαλάμι καὶ τὴν σκληρὰν τσοκολάταν μας, δὲν εἴχαμεν παρὰ τὸ νερὸ τῆς διώρυγος, ἕνα νερὸ λιμνάζον καὶ βορβορῶδες, τόσον ὀλίγον ἐλκυστικόν, ὅσον καὶ πόσιμον· ἀλλὰ ἡ κούρασις καὶ ἡ δίψα μᾶς παρεκίνησαν νὰ τὸ ρουφήξωμεν σὰν γλάροι... Πσοῦ! ἀκόμα ἔχω τὴν ἀηδῆ γεῦσίν του εἰς τὸ στόμα, καὶ εἶνε θαῦμα πῶς ἐκεῖνο τὸ ποτὸν δὲν μᾶς ἔρριψεν ὅλους ἀρρώστους 'στὸ κρεββάτι.

(Ἕπεται συνέχεια) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΝ εἶνε σπάνιοι, καὶ εἰς τὴν καθημερινὴν ἀκόμη δημοσιογραφίαν, οἱ ποιηταί. Ἕνας τέτοιος ποιητὴς-δημοσιογράφος ἔγραφε προχθὲς εἰς μίαν ἐφημερίδα διὰ τὸ παράθυρον. Διὰ τὸ παράθυρον τοῦ χειμῶνος καὶ τοῦ φθινοπώρου, τὸ κλειστὸν ὡς ἐπιτοπλεῖστον παράθυρον, μὲ τὰ γυαλιὰ ποὺ τὰ βρέχει τὸ χιονόνερον καὶ ποὺ φαίνονται, λέγει, σὰν μάτια, τὰ ὁποῖα «κάτι θλιβερὸν βλέπουν ἔξω καὶ δακρύζουν».

Πῶς σᾶς φαίνεται αὐτὴ ἡ παρομοίωσις; Ἐμένα μοῦ ἤρεσε καὶ μ' ἔκαμε νὰ διαβάσω ὁλόκληρον τὸ χρονογράφημα. Εἶδα δὲ ὅτι ἡ ἀπρόοπτος αὐτὴ «προσωποποίησις» τοῦ παραθύρου ἐξακολουθεῖ μὲ τὴν ἰδίαν πρωτοτυπίαν. Ἀκούσατε τί λέγει παρακάτω:

«Τώρα τὸ φθινόπωρον, τὸ παράθυρον ἔχει δράσιν, παίζει ρόλον. Δὲν μένει πλέον ἀδρανές, ὡς μὲ ἀπλωμένα χέρια, ἀποχαυνωμένον ἀπὸ τὴν ζέστην. Τώρα ἐνεργεῖ, λαλεῖ, ἐκφράζεται. Στέκεται ἐμπρός μας ὡς σκοπιωρὸς καὶ μᾶς δίδει εἴδησιν δι' ὅ,τι συμβαίνει εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν. Εἶνε ὁ μάντις τὸν ὁποῖον συμβουλευόμεθα κάθε τόσον.... Αὐτὸ θὰ μᾶς εἰπῇ ἂν πρέπῃ νὰ βγοῦμε ἢ νὰ μείνωμεν εἰς τὸ σπίτι, ἂν πρέπῃ νὰ φορέσωμεν παλτὸ ἢ ἂν πρέπῃ νὰ πάρωμεν ὀμβρέλλαν. Αὐτὸ μᾶς ὁρίζει ἀπὸ τὸ πρωὶ ἂν ἡ ἡμέρα μας θὰ εἶνε φαιδρὰ ἢ μελαγχολική. Συνήθως ὅμως τὸ φθινόπωρον αἱ ἀποφάσεις του εἶνε ἐκκλησταί, καὶ ἐνῷ τὸ πρωὶ εἶνε θυμωμένον, μετὰ δύο ὥρας τὸ πρόσωπόν του μεταβάλλει, διὰ νὰ σκυθρωπάσῃ πάλιν μετ' ὀλίγον. Ἀλλὰ τὸν χειμῶνα εἶνε ἀνέκκλητοι. Ὁ θυμός του διαρκεῖ καὶ τρεῖς καὶ τέσσαρας ἡμέρας. Θυμὸς ἐπίμονος, ἀμείλικτος, ὁμοιόμορφος, ἀπελπιστικός. Τὰ ἱκετευτικὰ βλέμματα ποὺ τοῦ ρίπτομεν κάθε στιγμήν, αἱ θωπεῖαι μὲ τὰ δάκτυλα ἢ μὲ τὸ μέτωπόν μας, τὸ ἀφίνουν ἀσυγκίνητον, σκυθρωπόν, κλειστόν.»

Κλειστόν... Ναί, ἀκριβῶς. Εἶνε ἡ ἐποχὴ τοῦ κλειστοῦ παραθύρου. Ὅλον τὸ καλοκαῖρι, νύκτα σχεδὸν καὶ ἡμέραν, τὸ παράθυρον μένει ἀνοικτόν, ὡς κάτι λησμονημένον. Τώρα τὸ φθινόπωρον τὸ ἐνθυμούμεθα καὶ τὸ κλείομεν. Μὲ τὸν ἔξω κόσμον συγκοινωνοῦμεν διὰ τῶν ὑαλοπετάκων καὶ τῶν διαφανῶν παραπετασμάτων του. Τὰ μάτια τοῦ ἀπιτιοῦ μας—ἂν θέλετε ἀκόμη μίαν παρομοίωσιν,—τώρα φοροῦν γυαλιὰ καὶ βέλα... Ἀλλ' εἶνε ἡμέραι καὶ ὧραι, ποὺ δὲν εἰξεύρομεν ἂν πρέπῃ νὰ κλείσωμεν τὸ παράθυρόν μας, ἢ νὰ τὸ ἀνοίξωμεν, ἢ νὰ τὸ ἀφίσωμεν μισαγοικτόν. Τὸ ἀνοίγομεν; κρυώνομεν· τὸ κλείομεν; ζεσταινόμεθα. Τώρα τὸ φθινόπωρον ἐννοεῖται· διότι τὸν χειμῶνα σπανίως γεννᾶται ἀμφιβολία... Τότε τὸ παράθυρον εἶνε πάντα κλεισμένον ἑρμητικῶς, μερικοὶ δὲ φράττουν ἀκόμη καὶ τὲς χαραμάδες του μὲ τσόχες. Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε μία ὑπερβολή, καὶ μάλιστα ἀνθυγιεινή. Δὲν χρειάζεται καὶ τόση *κλεισοῦρα*. Προτιμώτερον εἶνε νὰ ντύνεται κανεὶς ζεστὰ καὶ νὰφίνῃ τὸ παράθυρόν του μισανοικτὸν ἢ καὶ ὁλάνοικτον. Ἀρκεῖ νὰ μὴ σχηματίζεται ρεῦμα, ἀρκεῖ δηλαδὴ νὰ εἶνε κλεισταὶ αἱ θύραι καὶ τὰ ἄλλα παράθυρα τοῦ δωματίου. Καὶ τὴν νύκτα ἀκόμη, λέγουν οἱ ἰατροί, προτιμώτερον εἶνε νὰφίνῃ κανεὶς ἕνα παράθυρον ἀνοικτὸν καὶ νὰ σκεπάζεται βαρειά. Διότι εἶνε πολὺ ὑγιεινὸν ν' ἀναπνέῃ κανεὶς ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσότερον καθαρὸν ἀέρα· ὁ δὲ ἀὴρ ἑνὸς κλειστοῦ κοιτῶνος ἕως τὸ πρωί, ὅταν μάλιστα ὁ κοιτὼν εἶνε μικρός, δηλητηριάζεται, καθὼς ξεύρετε, ἀπὸ τὴν ἰδίαν μας ἀναπνοήν.

... Περίεργον πρᾶγμα! Ἀρχίσαμεν μὲ ποίησιν κ' ἐτελειώσαμεν μὲ πρακτικὰς ἰατρικὰς συμβουλάς. Διατί ὄχι; τὰ ὡραῖα πράγματα δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε καὶ χρήσιμα, τὰ δὲ χρήσιμα νὰ εἶνε καὶ ὡραῖα; Ὅπως τὸ παράθυρον. Εἶνε ὡραῖον *βέβαια καὶ ποιητικὸν* ἕνα παράθυρον, ἀνοικτὸν εἰς τὴν γλυκεῖαν ἡμέραν τοῦ ἔαρος ἢ κλειστὸν εἰς τὴν συννεφώδη τοῦ χειμῶνος,— καὶ ἀκόμη ποιητικώτερον, ὅταν βρέχεται ἀπὸ τὸ χιονόνερον καὶ φαίνεται σὰν νὰ κλαίῃ... Ἀλλ' εἶνε προπάντων χρήσιμον τὸ παράθυρον. Χρήσιμον καὶ ὅταν τὸ ἀνοίγωμεν διὰ νὰ ἀναπνεύσωμεν τὸν καθαρὸν ἀέρα· χρήσιμον καὶ ὅταν τὸ κλείωμεν διὰ νὰ προφυλαχθῶμεν ἀπὸ τὴν παγωμένην πνοὴν τοῦ βορρᾶ. Ὁμιλοῦντες διὰ τὴν ὡραιότητά του ἔπρεπε νὰ ὁμιλήσωμεν καὶ διὰ τὴν χρησιμότητά του, καὶ νὰ εἰπωμεν προπάντων πῶς πρέπει νὰ χρησιμοποιῆται διὰ νὰ μᾶς ὠφελῇ περισσότερον. Ἀλλ' αὐτὰ δὲν τὰ λέγουν πλέον οἱ ποιηταὶ (ὅπως μίαν φορὰν καὶ ἕνα καιρὸν ποὺ τὰ ἔλεγαν ὅλα·) τώρα τὰ λέγουν οἱ ἰατροί. Δι' αὐτὸ ἀφίσαμεν κατὰ μέρος τὸν ποιητὴν-δημοσιογράφον κ' ἐπιάσαμεν τὸν ἰατρόν μας...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΜΠΟΥΓΑΔΑ ΚΑΙ Ο ΚΑΦΦΕΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ἡ Λουλούκα ἔκλεισε τὰ πέντε καὶ εἶνε στὰ ἕξ. Ἔχει παντοῦ λακκάκια, στὰ μαγουλάκια καὶ στὰ χεράκια της. Εἶνε ὁλοστρόγγυλη ἡ Λουλούκα, σὰν μπαλλονάκι. Γι' αὐτὸ ὁ μπαμπᾶς της, πολλὲς φορές, στρογγυλεύει τὸ στόμα του, καὶ τὴν φωνάζει:

— Μπουλουλούκα, Μπουλουλούκα μου!

Καὶ ἡ Λουλούκα ξεκαρδίζεται τότε ἀπὸ τὰ γέλια.

«Ἡ Λουλούκα...»

Ἡ Λουλούκα εἶνε γελαστὴ καὶ νόστιμη σὰν ζωγραφιά. Μὴ θαρρεῖτε ὅμως ὅτι κάθεται πάντα ἥσυχη καὶ φρόνιμη σὰν ζωγραφιά! Ἀλλοίμονο! ἡ μικροῦλά μας ἡ Λουλούκα ἔχει ἐλαττώματα. Τὸ πουλάκι μου ἦρθε καὶ μοῦ εἶπε 'στὸ αὐτὶ πῶς ἔχει μάλιστα παραπολλὰ ἐλαττώματα. Ἐγὼ ὅμως ξέρω ὅτι ἡ Λουλούκα ἔχει καλὴ καρδοῦλα, κ' ἔτσι, ἅμα μεγαλώσῃ, θὰ διορθωθῇ καὶ θὰ γίνῃ καλὸ καὶ φρόνιμο κορίτσι.

Θὰ σᾶς πῶ ὅμως μιὰ τρέλλα, ποῦ ἔκανε ἡ Λουλούκα.

Στὸ σπίτι τῆς μητέρας της, μέσα στὸν κῆπο, κοντὰ στὴ βρύση, εἶνε ἕνα μεγάλο-μεγάλο ξυλένιο μαστέλλο, γεμάτο μὲ νερό. Ἡ καμαριέρα σα-

«Θέλει νὰ πιάσῃ τὸ νερό...» (Σελ. 356, στ. α'.)

πουνίζει ροῦχα μ' ἐκεῖνο τὸ νερό, καὶ ἡ Λουλούκα πηγαίνει καὶ στέκεται κοντά της, καὶ τὴν κυττάζει πῶς σαπουνίζει.

Ἡ Λουλούκα θέλει νὰ πιάσῃ τὸ νερό, καὶ βουτᾷ μέσα τὸ χέρι της. Τὸ χέρι της ὅμως εἶνε μαῦρο ἀπὸ τὰ χώματα, ποῦ ἔπαιζε ἡ Λουλούκα προτήτερα, καὶ λερώνει τὰ ἀσπρόρρουχα.

Ἡ Μαριγώ, ἡ καμαριέρα, θυμώνει, καὶ λέγει τῆς Λουλούκας πῶς θὰ τὸ πῇ τῆς μαμμᾶς της νὰ τὴν μαλλώσῃ. Καὶ ἡ Λουλούκα τὴν κυττάζει φοβισμένη...

Μιὰ 'μέρα ὅμως, ποῦ ἡ Μαριγὼ ἐπῆγε περίπατο μὲ τὴν ἀδελφή της, καὶ ἡ μαμμὰ εἶνε στὸ σαλονάκι μὲ μιὰ κυρία, ποῦ ἦλθε νὰ τῆς κάνῃ ἐπίσκεψι, ἡ Λουλούκα τρέχει, βιαστικὴ καὶ γρήγορη, εἰς τὸν κῆπο. Καὶ τί κάνει πιὰ ἐκεῖ, θὰ σᾶς τὸ πῶ στὸ παρακάτω φύλλο.

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ϛ'. (Συνέχεια)

— Εἶνε τόσον λαμπρὸς φίλος αὐτὸς ὁ Ζαχαρούλης μας! εἶπε πάλιν ἡ βασίλισσα τῶν Χοιρομηρίων, φωνάζουσα μὲ ὅλας της τὰς δυνάμεις μέσα εἰς τὴν Εὐσταθιανὴν σάλπιγγα τοῦ παρακαθημένου της, καὶ τὸν ἀγαποῦμε πολύ!

—Ναί, ἀπήντησεν ἑτοιμότατα ὁ ἀρχειοφύλαξ, μὲ σάλτσα ντομάτα!

Ἐνόμισεν αὐτὴν τὴν φορὰν ὅτι τοῦ ἔκαμναν λόγον διὰ καμμίαν ὁμελέτταν μὲ μανιτάρια!

Λοιπόν! οὔτε ὁ καλός μας κ. Ἀρχιβάλδος Βερμούτ, οὔτε ἡ κυρία Τζίννη δὲν εἶχαν γελασθῆ μὲ τὰς προβλέψεις των: ἡ δοκιμὴ τῆς *Νεροσαίττας* ἦτο τέλειος θρίαμβος, παιδάκια μου! Ἀλλὰ θρίαμβος ἀπὸ ἐκείνους, ποῦ μόνον ὁ ἀμερικανικὸς ἐνθουσιασμὸς γνωρίζει καὶ διοργανώνει! Ἡ *Νεροσαίττα*, μία τεραστία σαίττα, σὰν ἐκεῖνες ποῦ ὑφαίνουν, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἐμβῆκεν ὁ κ. Πλὼμπ μὲ μερικοὺς ναύτας, ἐθαυματούργησεν ἀληθινά, μὲ τὴν ζωηρότητα, τὴν εὐκινησίαν καὶ τὴν χάριν τῶν γυμνασίων της μέσα στὸ νερό! Ἔκαμεν ἀληθινὰς ναυτικὰς ἀκροβασίας, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς τῶν *Τέκνων τοῦ Μισισσιπῆ* (τῆς Φιλαρμονικῆς τῆς Λουϊζιάνας), τὰ ὁποῖα ἀπὸ τὴν προκυμαίαν ὅπου ἦσαν παρατεταγμένα, ἔχυναν χειμάρρους ἁρμονίας. Ἀλλὰ αἱ μελῳδικαὶ ἐκεῖναι βροντοηχίαι συχνὰ ἐπνίγοντο ἀπὸ τὰ φρενιτιῶδη *οὐρρά*, τὰ ὁποῖα ἐχαιρέτιζαν κάθε ἐμφάνισιν τῆς «βάρκας ποῦ ἔκαμνε μακροβούτια!» Μίαν στιγμὴν μάλιστα, ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἰλιγγιῶδες ἅλμα τοῦ ὑποβρυχίου εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὴν πτῶσίν του πάλιν εἰς τὰ νερά, μὲ ἕνα σίφωνα ἀφροῦ ποῦ ἐσήκωσεν, ἔγινεν ἀνάγκη νὰ ἐμφανισθῆ ὁ κ. Πλὼμπ εἰς τὸ κατάστρωμα τοῦ μεταλλίνου τέρατος καὶ νὰ χαιρετίσῃ. Τὸ πλῆθος ἐχοροπηδοῦσε σὰν τρελλό... Χιλιάδες φωναὶ ἔκραζαν:

—Χίπ, χίπ, χίπ!.. Πλώμπ, Πλώμπ, Πλώμπαρος!

Ὅταν πλέον ἐτελείωσαν τὰ θαυμάσια ἀκροβατικὰ γυμνάσματά του, καὶ ἦλθε τὸ ὑποβρύχιον νὰ δέσῃ δίπλα εἰς τὴν προκυμαίαν, ἀπερίγραπτος ἦτο ἡ μανία τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ἅμα ὁ κ. Πλὼμπ ἐπάτησεν εἰς τὴν ξηράν! Σὰν νὰ ἦτο πτερό, τὸν ἐσήκωσαν, τὸν ἔβαλαν ἐπάνω εἰς ἕνα πρόχειρον φορεῖον, καμωμένον ἀπὸ κλαδιὰ καὶ φύλλα καὶ στολισμένον μὲ σημαίας, καὶ τὸν ἐπῆγαν ἐν θριάμβῳ μὲ ζητωκραυγάς, ἕως τὸ Κοσμοπολιτικὸν Ξενοδοχεῖον, ὅπου θριαμβευτικὸν συμπόσιον, διοργανωθὲν ὑπὸ τῆς «Ἐπιστημονικῆς Λέσχης τῶν Ναυτίλων», συνήθροισεν ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐπισημότητας τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν περιχώρων, τοὺς ἀπεσταλμένους τῶν ναυτικῶν σωματείων τῆς Συμπολιτείας, τὸν εὐτυχῆ θριαμβευτὴν κ. Πλώμπ, τὴν οἰκογένειαν Κορνρὸζ καὶ ὅλα τὰ μέλη τῆς Λέσχης. Καὶ ὁ ἀνεκδιήγητος κ. Ἀρχιβάλδος Βερμούτ, ἅμα μὲ εἶδε,—διότι ἐτριγύριζα λυτός, σὰν σκυλάκι τοῦ σπιτιοῦ, γύρω εἰς τὴν ἀπέραντον τράπεζαν, τὴν στρωμένην εἰς τὸν κῆπον τοῦ ξενοδοχείου,—εὗρῆκε πάλιν τὸν τρόπον νὰ γλυστρήσῃ καὶ νὰ κυλισθῆ κάτω ἀπὸ τὴν καρέκλα του.

Εὐτυχῶς ἡ Θεία Πρόνοια τοῦ εἶχε βάλῃ δίπλα του, εἰς τὸ τραπέζι, τὴν κυρίαν Τζίννην ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ τὴν κυρίαν Σούμαννων ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἔκαμαν ἀμέσως βουτιὰ καὶ αἱ δύο κάτω ἀπὸ τὸ τραπεζομάνδηλο διὰ νὰ τὸν ἀνασύρουν ἀπὸ τὸ *βάραθρον*, τὸν ἐξανάβαλαν ἐπάνω στὴν καρέκλα του, τὸν ἐκαθάρισαν, τὸν ἐξεσκόνισαν, ποῦ ἐξαναφόρεσαν τὴν περροῦκάν του, ποῦ εἶχε κυλίσῃ κατὰ γῆς, καὶ τοῦ ἐξανάδεσαν τὴν πετσέταν του εἰς τὸν λαιμόν, μὲ ὅλην τὴν φιλόστοργον μέριμναν ποῦ ἔχει ἡ μητέρα γιὰ τὸ βυζανιάρικο μωρό της.

Καί, ἐνῷ ἡ κυρία Τζίννη ἔφθασεν εἰς τόσον βαθμὸν περιποιήσεως ὥστε νὰ τοῦ βάζῃ μὲ τὸ κουτάλι τὴν σοῦπάν του εἰς τὸ στόμα, ἡ κυρία Σούμαννων τὸν ἐρωτοῦσε:

— Τοὐλάχιστον, δὲν ἐπονέσατε, κύριε;

— Ἀπ' ἐναντίας! ἔκραξεν ἡ φωνὴ τοῦ Τζέφ, ὁ ὁποῖος ἐβοηθοῦσεν εἰς τὸ σερβίρισμα.

— Τζέφ! εἶπε μὲ αὐστηρὸν τόνον ἡ κυρία Τζίννη, καὶ ὕψωσε τὰ μάτια της πρὸς τὸν ὑπηρέτην.

Ἐκεῖνο τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Τζέφ ἦτον ἡ καταστροφή! Διότι τὸ κουτάλι, τὸ γεμάτο μὲ σοῦπα-ταπιόκα, ποῦ ἤθελεν ἡ κυρία Κορνρὸζ νὰ ταγίσῃ τὸν μικρούλην ἀρχειοφύλακα, ἀλλὰ ποῦ τὰ μάτια της, ἀλλοῦ γυρισμένα, δὲν τὸ ὡδη-

γοῦσαν πλέον, ἐχώθη μέσα 'στὴν μύτη τοῦ καϊμένου κ. Βερμούτ, καὶ ἔχυσεν ἐκεῖ μέσα τὴν σοῦπαν, ποῦ ἦτο προωρισμένη διὰ τὸ παρακάτω ἄνοιγμα τοῦ προσώπου.

Ὁ μικρούλης ἀρχειοφύλαξ ἔβγαλεν ἕνα διαπεραστικὸν νιαούρισμα, διότι ὅλον τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου του εἶχε ζεματισθῆ ἀπὸ τὴν ταπιόκαν, ἡ δὲ μύτη του καὶ τὸ σαγόνι του ἔσταζαν.

— Ὦ! τί δυστυχία! τί ἀδεξία ποῦ εἶμαι ἀλήθεια! ἐθρηνῴδησε, κατασκασμένη, ἡ κυρία Τζίννη. Ὦ! πόσο λυποῦμαι, καϊμένε Ἀρχιβάλδε!

Καὶ μὲ τὴν ἰδικήν της πετσέταν ἐπρόσπαθοῦσε νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ δυστύχημα, ἐσκούπιζε τὰ μοῦτρα τοῦ ἀρχειοφύλακος, ὁ ὁποῖος πραγματικῶς, ἐκείνην τὴν ἡμέραν, εἶχεν ὅλας τὰς κακοτυχίας τοῦ κόσμου.

— Λίγο ἔλειψε νὰ σᾶς κάψῳ τὰ ρουθούνα σας, δὲν εἶνε ἔτσι; τοῦ ἐφώναξεν, ἐνῷ τοῦ ἐκαθάριζε τὸ πρόσωπον.

«Τὸν ἐσήκωσαν καὶ τὸν ἐπῆγαν ἐν θριάμβῳ...» (Σελ. 356, στ. γ'.)

— Ἔχετε λαθος, καλή μου κυρία Τζίννη, ἀπήντησεν ὁ γεροντάκος· ἀπὸ τὰ ἠλεκτρικὰ σύρματα, σπανιώτατον εἶνε νὰ πιάσῃ φωτιά!

Τοῦ ἐφάνη ὅτι ἡ γειτόνισσά του ὡμιλοῦσε περὶ τῶν κινδύνων τοῦ ἠλεκτρισμοῦ μέσα εἰς τὰ ὑποβρύχια!

Τὸ *συμπόσιον* ἐτελείωσε πολὺ ἀργὰ τὴν νύκτα. Δι' αὐτὸ δὲν ἠμπορέσαμεν νὰ ἐπιστρέψωμεν ἐκεῖνο τὸ ἴδιον βράδυ, καὶ ἐμείναμεν ὅλοι εἰς τὸ Κοσμοπολιτικὸν Ξενοδοχεῖον, ὅπου, τὸ κατ' ἐμέ, μ' ὅλην τὴν εὐρυχωρίαν τῶν σταύλων, μοῦ ἔλειψαν ἡ ἄνεσις καὶ ἡ καλοπέρασις, ποῦ εἶχα εἰς τὴν Ξυνηθρόσουπαν. Εἶχα, βλέπετε, γίνῃ ὁ πλέον καλομαθημένος καὶ ἀβροδιαίτος ἐκ τῶν παχυδέρμων ἱπποποτάμων τοῦ καναπέ.

Ἐπεστρέψαμεν, τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωί, εἰς τὸ χρυσό μας ἀρχοντικὸ τῆς Ξυνηθρόσουπας, χωρὶς νὰ συναντήσωμεν οὔτε ἴχνος ἀπὸ τοὺς Φειδοπόδαρους, μὲ τοὺς ὁποίους τόσον κωμικὰ ἠθέλησε νὰ μᾶς φοβερίσῃ ὁ κὺρ Μπώμπυ-Μπώψ. Ἐφέραμεν μαζί μας καὶ τὸν μεγάλον δαφνοσυλλέκτην τῆς προτεραίας, τὸν κ. Ζαχαρίαν Πλώμπ, κατενθουσιασμένον, διότι ἠμποροῦσε νὰ ξεκουρασθῇ δι' ὀλίγας ἡμέρας, ἐν τῷ μέσῳ τῶν καλῶν του φίλων, ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχεν ἐπιβάλῃ, κατὰ τὰς τελευταίας ἑβδομάδας, ἡ προπαρασκευὴ τῆς ἐνδόξου ἐκείνης ἡμέρας τοῦ θριάμβου.

Εἴκοσι λεπτὰ μόλις εἶχαν περάσῃ ἀπὸ τὴν στιγμὴν τοῦ ἐρχομοῦ μας, καὶ ὅλοι, πεινασμένοι ἀπὸ τὴν πορείαν καὶ τὸν καθαρὸν ἀέρα, εἶχαν καθήσῃ, μέσα εἰς τὴν φυλλωτὴν τραπεζαρίαν, ἐμπρὸς εἰς τὲς ξεροψημένες φέτες, τὸ βούτυρον, τὰ σάνδουϊτς καὶ τὸ τσάϊ, ὅταν ἔξαφνα ἡ κυρία Τζίννη, ἡ ὁποία εἶχεν ἀναβῇ εἰς τὸ δωμάτιόν της, εἰσώρμησε σὰν ἀνεμοστρόβιλος, κόκκινη καὶ συγχυσμένη, μὲ ξεφωνητά:

— Οἱ λωποδῦται ἐμβῆκαν στὴν Ξυνηθρόσουπα, τὴν ὥραν ποῦ ἐλείπαμε! Εὐμαι, καϊμένε Ἀρχιβάλδε!

Τὸν ἐσήκωσαν καὶ τὸν ἐπῆγαν ἐν θριάμβῳ...» (Σελ. 356, στ. γ'.)

— Ὦ! πόσο λυποῦμαι, καϊμένε Ἀρχιβάλδε! ἐθρηνῴδησε, κατασκασμένη, ἡ κυρία Τζίννη. Ὦ! πόσο λυποῦμαι, καϊμένε Ἀρχιβάλδε!

Καὶ μὲ τὴν ἰδικήν της πετσέταν ἐπρόσπαθοῦσε νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ δυστύχημα, ἐσκούπιζε τὰ μοῦτρα τοῦ ἀρχειοφύλακος, ὁ ὁποῖος πραγματικῶς, ἐκείνην τὴν ἡμέραν, εἶχεν ὅλας τὰς κακοτυχίας τοῦ κόσμου.

— Λίγο ἔλειψε νὰ σᾶς κάψῳ τὰ ρουθούνα σας, δὲν εἶνε ἔτσι; τοῦ ἐφώναξεν, ἐνῷ τοῦ ἐκαθάριζε τὸ πρόσωπον.

— Ἔχετε λαθος, καλή μου κυρία Τζίννη, ἀπήντησεν ὁ γεροντάκος· ἀπὸ τὰ ἠλεκτρικὰ σύρματα, σπανιώτατον εἶνε νὰ πιάσῃ φωτιά!

Τοῦ ἐφάνη ὅτι ἡ γειτόνισσά του ὡμιλοῦσε περὶ τῶν κινδύνων τοῦ ἠλεκτρισμοῦ μέσα εἰς τὰ ὑποβρύχια!

Τὸ *συμπόσιον* ἐτελείωσε πολὺ ἀργὰ τὴν νύκτα. Δι' αὐτὸ δὲν ἠμπορέσαμεν νὰ ἐπιστρέψωμεν ἐκεῖνο τὸ ἴδιον βράδυ, καὶ ἐμείναμεν ὅλοι εἰς τὸ Κοσμοπολιτικὸν Ξενοδοχεῖον, ὅπου, τὸ κατ' ἐμέ, μ' ὅλην τὴν εὐρυχωρίαν τῶν σταύλων, μοῦ ἔλειψαν ἡ ἄνεσις καὶ ἡ καλοπέρασις, ποῦ εἶχα εἰς τὴν Ξυνηθρόσουπαν. Εἶχα, βλέπετε, γίνῃ ὁ πλέον καλομαθημένος καὶ ἀβροδιαίτος ἐκ τῶν παχυδέρμων ἱπποποτάμων τοῦ καναπέ.

Ἐπεστρέψαμεν, τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωί, εἰς τὸ χρυσό μας ἀρχοντικὸ τῆς Ξυνηθρόσουπας, χωρὶς νὰ συναντήσωμεν οὔτε ἴχνος ἀπὸ τοὺς Φειδοπόδαρους, μὲ τοὺς ὁποίους τόσον κωμικὰ ἠθέλησε νὰ μᾶς φοβερίσῃ ὁ κὺρ Μπώμπυ-Μπώψ. Ἐφέραμεν μαζί μας καὶ τὸν μεγάλον δαφνοσυλλέκτην τῆς προτεραίας, τὸν κ. Ζαχαρίαν Πλώμπ, κατενθουσιασμένον, διότι ἠμποροῦσε νὰ ξεκουρασθῇ δι' ὀλίγας ἡμέρας, ἐν τῷ μέσῳ τῶν καλῶν του φίλων, ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχεν ἐπιβάλῃ, κατὰ τὰς τελευταίας ἑβδομάδας, ἡ προπαρασκευὴ τῆς ἐνδόξου ἐκείνης ἡμέρας τοῦ θριάμβου.

Εἴκοσι λεπτὰ μόλις εἶχαν περάσῃ ἀπὸ τὴν στιγμὴν τοῦ ἐρχομοῦ μας, καὶ ὅλοι, πεινασμένοι ἀπὸ τὴν πορείαν καὶ τὸν καθαρὸν ἀέρα, εἶχαν καθήσῃ, μέσα εἰς τὴν φυλλωτὴν τραπεζαρίαν, ἐμπρὸς εἰς τὲς ξεροψημένες φέτες, τὸ βούτυρον, τὰ σάνδουϊτς καὶ τὸ τσάϊ, ὅταν ἔξαφνα ἡ κυρία Τζίννη, ἡ ὁποία εἶχεν ἀναβῇ εἰς τὸ δωμάτιόν της, εἰσώρμησε σὰν ἀνεμοστρόβιλος, κόκκινη καὶ συγχυσμένη, μὲ ξεφωνητά:

— Οἱ λωποδῦται ἐμβῆκαν στὴν Ξυνηθρόσουπα, τὴν ὥραν ποῦ ἐλείπαμε! Εὐ

μαλλιά του, κ' ἐμούγγριζεν ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν του :

— Ποτές, ποτές, αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ! . . . Ἐγώ, φτωχὸς ἀράπης, ἐγὼ κλέψω καλὰ μου ἀφεντικά! Κλέψω κυρία μου τόσο καλή! . . . Ἐγώ, ἐγώ! ... Μὰ ἔπρεπε τότες νὰ ἔχῃς ἐγὼ καρδιὰ ρινόκερως! Ἀσπροχίονα, γυναῖκά μου, κακιά, ὅλο θυμωμένη φωνάζει Μπώμπυ-Μπώψ, μὰ οὔτε αὐτή, κλέφτρα, ποτές. Ἄχ! ποτές!...

Νὰ φᾶμε καλλίτερα καρυδότσεφλα καὶ καρφιὰ ἀπὸ παλιοπάπουτσα, παρὰ νὰ πάρῃ ἐμεῖς διαμαντικά, ὁποιανοῦ καὶ εἶνε!

Καί, ἀπὸ τὴν μεγάλην του ἀπελπισίαν οὔρλιαζε :

— Νὰ πᾶνε ἐμένα, τώρα κι' ὅλας, στὴν κρεμάλα, νὰ μὲ κρεμάσουνε καλλίτερα, παρὰ τέτοια ὑποψία!... Εἶμαι *ἀνθῶος!*

«Ποτές! Ποτές!...» (Σελ. 357, στ. γ'.)

— Μὴν κάνῃς ἔτσι τὸν παλαβό, κουτο-Μπώμπη! τοῦ ἐφώναξεν αὐστηρὰ ἡ κυρία Κορνρόζ. Μᾶς ἐπῆρες τ' αὐτιὰ μὲ τὰ γκαρίσματα ποῦ κάμνεις σὰν μεθυσμένη καμηλοπάρδαλις! Καὶ πάλιν σοῦ λέμε, κανεὶς δὲν ὑποπτεύεται ἐσένα! Γνωρίζομεν ὅτι ὅλοι οἱ ὑπηρέται μας, —καὶ ὁ νεώτερός των ἔχει δέκα χρόνια τοὐλάχιστον 'στὸ σπίτι,—εἶνε τίμιοι καὶ λαμπροὶ ἄνθρωποι, ἀνίκανοι νὰ κλέψουν τὸ παραμικρόν. Καὶ διὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω ὅτι δὲν σὲ κατηγορῶ διόλου, Μπωμπινάκη, σοῦ αὐξάνω ἀπὸ τώρα τὸν μισθὸν, τέσσαρα δολλάρια τὸν μῆνα παραπάνω.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ *Γ. Τρεμιζό.*)

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ἕνας ταξειδιώτης τριῶν ἐτῶν.

Ἐταξείδευσεν ὁλομόναχος, τὸν περασμένον Ἰούλιον, ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην εἰς τὸ Λονδῖνον. Ἔπερασε τὸν Ἀτλαντικόν, σὰν ἀληθινὸς μικρὸς ἄνδρας, χωρὶς νὰ ἔχῃ κανένα νὰ τὸν φροντίζῃ καὶ νὰ τὸν προσέχῃ. Καὶ ἦτο μόνον τριῶν ἐτῶν.

Οἱ ἐπιβάται τοῦ ἀτμοπλοίου τὸν ἐκαμάρωναν, ὅταν τὸν ἔβλεπαν νὰ περιπατῇ σοβαρώτατα ἐπάνω στὸ κατάστρωμα, μὲ τὰ χέρια στὲς τσέπες, τυλιγμένος καλὰ μὲ τὸ ἐπανωφόρι του, καὶ μὲ τὸ κασκετάκι του βαλμένο στραβὰ στὸ κεφάλι. Ὁ μικρὸς ταξειδιώτης εἶχεν ἀπὸ τὸν λαιμόν του κρεμασμένο ἕνα χαρτόνι, ὅπου ἦσαν γραμμένα :

«Τσάρλης Κλίντων Γλάδουϊν.—Διευθύνεται εἰς Λονδῖνον,—διὰ νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν κυρίαν Ε. Μπάρ,—49, δδὸς Πρίουρ, Λονδῖνον.»

Τὸ ἀξιοπερίεργον αὐτὸ ταχυδρομικὸν δέμα ἔφθασεν εἰς τὸν προορισμόν του, χωρὶς νὰ τὸ πιάσῃ ἡ θάλασσα καὶ ἀφοῦ ἐκαλοπέρασε μέσα εἰς τὸ ἀτμόπλοιον, ὅπου ὁ μάγειρος τὸ ἐψίλευε μὲ γλυκὰ καὶ λιχουδεύματα, ὅσας ἡμέρας διήρκεσε τὸ ταξεῖδι.

Ὁ μικρὸς Τσάρλης δὲν ἔκλαψε οὔτε μίαν φορὰν εἰς τὸ ταξεῖδι, καὶ, ὅταν εἶδεν εἰς τὴν προκυμαίαν τὴν κυρίαν Μπάρ, ποῦ ἐπήγαινε νὰ τὸν παραλάβῃ, τῆς ἐφώναξεν ἀπὸ μακρὰν, ἂν καὶ δὲν τὴν ἐγνώριζε παρὰ μόνον ἀπὸ τὴν φωτογραφίαν της :

— Καλημέρα, θεῖτσα, τί κάνεις ;

Ἡ κυρία Μπάρ, κατενθουσιασμένη ποῦ εἶδεν ὅτι ἔχει ἕνα τόσον χαριτωμένον ἀνεψιόν, ἔτκυψε καὶ τὸν ἐσήκωσεν εἰς τὴν ἀγκαλιά της διὰ νὰ τὸν φιλήσῃ. Αὐτὸ ὅμως ἐκακοφάνη πολὺ εἰς τὸν μικρόν μας ὠκεανοπόρον· δὲν ἤθελε νὰ τὸν κρατοῦν εἰς τὴν ἀγκαλιὰ σὰν μικρὸ παιδί, κ' ἔβαλε τὰ κλάμματα, διὰ νὰ τὸν ἀφίσουν κάτω.

Ἔπειτα ἤρχισε νὰ περιπατῇ, κορδωμένος σὰν πετεινάρι, εἰς τὸ πλευρὸν τῆς θείας του, διὰ νὰ πᾶνε σπίτι.

— Καὶ ποῦ εἶνε ἡ Μίλλη, ἡ ἐξαδέλφη μου ; ἠρώτησε, καθὼς ἐπήγαιναν.

— Εἶνε στὸ σπίτι, καὶ σοῦ ἑτοιμάζει γλυκά, Τσάρλη...

Ἐννοεῖται ὅτι ἄλλη ὁμιλία δὲν ἔγινεν ἕως τὸ σπίτι παρὰ διὰ τὰ γλυκὰ τῆς Μίλλης.

Σημειώσατε ὅτι ὁ μικρὸς Τσάρλης εἶνε καὶ πρώτης τάξεως παγοδρόμος. Ὁ πατέρας του, ὁ ὁποῖος μένει εἰς τὴν Μοντρεάλ τοῦ Καναδᾶ, τὸν ἔστειλεν, ἔτσι μόνον του, εἰς τὴν Ἀγγλίαν διὰ νὰ σπουδάσῃ. Ἡ θεία του θὰ τὸν κρατήσῃ μαζί της, ἕως ὅτου μεγαλώσῃ ἀρκετὰ ὥστε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ περίφημον Πανεπιστήμιον τῆς Ὀξφόρδης. Φανταζεσθε, αὐτὸ τὸ ἀγοράκι ποῦ ἔκαμε τέτοιο ταξεῖδι, πόσον μακρυὰ ἠμπορεῖ νὰ τραβήξῃ εἰς τὸ μέλλον σταδιόν του...

Ἡ γραφολογία τοῦ Βαλζάκ.

Ὁ μεγάλος αὐτὸς Γάλλος συγγραφεὺς ἔλεγε καὶ δπεστήριζεν ὅτι ἠμποροῦσεν, ἀπὸ τὸ γράψιμον ἀνθρώπου, ν' ἀνακαλύψῃ διαφόρους ἐνδείξεις διὰ τὸν χαρακτῆρά του, διὰ τὸ μέλλον του, κτλ.—ἔκαμνε δηλαδὴ ὅτι ἐγνώριζεν ἀπὸ γραφολογίαν. Μίαν ἡμέραν ὅμως, συνέβη μία κυρία νὰ συζητήσῃ μαζί του καὶ ν' ἀμφισβητήσῃ τὴν ἀκρίβειαν αὐτῆς τῆς, ἃς τὴν εἰποῦμεν, ἐπιστήμης. Τοῦ ἔφερε μάλιστα νὰ ἰδῇ τὸ τετράδιον ἑνὸς μαθητοῦ.

— Δὲν μοῦ λέτε, κύριε Βαλζάκ, τί μέλλον θὰ ἔχῃ αὐτὸ τὸ παιδί;

Ὁ Βαλζὰκ ἐξετάζει τὸ γράψιμον, καὶ ἔπειτα ζαρώνει τὰ πυκνά του φρύδια:

— Δὲν εἶνε βέβαια παιδί σας αὐτὸς ὁ μαθητής, οὔτε συγγενής σας...

— Καθόλου!

— Τότε λοιπόν, θὰ σᾶς εἰπῶ τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν: αὐτὸ τὸ παιδὶ εἶνε ἐλαφρόμυαλο καὶ χοντροκέφαλο. Ποτὲ δὲν θὰ προοδεύσῃ, ποτὲ δὲν θὰ κάμῃ τίποτε εἰς τὴν ζωήν του.

Ἡ κυρία ἐξεκαρδίσθη στὰ γέλια:

— Ἀχ! κύριε Βαλζάκ, δὲν τὸ γνωρίζετε λοιπὸν αὐτὸ τὸ γράψιμο ; Εἶνε δικό σας τὸ τετράδιο, ὅταν ἦσθε μικρὸς μαθητής!

Ἡ ἱστορία δὲν ἀνάφερει τί λογῆς ἦτο ἡ ἀπάντησις τοῦ μεγάλου συγγραφέως.

Ἡ ὑπόσχεσις τοῦ στρατηγοῦ.

Ὁ διάσημος Ἄγγλος στρατηγὸς Οὐίλλιαμ Νάπιερ, ὁ ὁποῖος ἐδοξάσθη εἰς τὸν πόλεμον τῆς Ἀβυσσινίας, συγήντησε μίαν ἡμέραν, εἰς ἕνα ἑξοχικὸν δρόμον, μίαν μικροῦλαν πέντε ἐτῶν, ποῦ ἔχυνε πικρὰ δάκρυα. Εἶχε σπάσῃ τὴν στάμναν της, καὶ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπίτι, διότι ἐφοβεῖτο μὴν τὴν μαλλιώσουν.

Ὁ στρατηγὸς ἐστάθη, καὶ ἀφοῦ ἔμαθε τὸ αἴτιον τῶν θρήνων της, εἶπε:

— Μὴν κλαῖς, κοριτσάκι μου! πάρε αὐτὰ ν' ἀγοράσῃς δύο στάμνες. . . .

Ἡ μικροῦλα, κατευχαριστημένη, ἁπλώσε τὸ χέρι της. Ἀλλὰ τίποτε δὲν ἤρχετο. Ὁ στρατηγὸς ἄδικα ἔψαχνεν ὅλες τὲς τσέπες του. . . Εἶχε λησμονήσῃ νὰ πάρῃ μαζί του χρήματα.

— Ἄκουσε, κοριτσάκι μου, εἶπε τότε. Ἔλα αὔριον ἐδῶ, αὐτὴν τὴν ὥραν. Καὶ θὰ σοῦ φέρω ἐγὼ ὁ ἴδιος τὲς δεκάρες ποῦ σοῦ ἔταξα.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, δὲν θὰ λείψω. . . Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ-πολύ, ποῦ εἰσθε τόσον καλός.

Ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κατοικίαν του, ὁ στρατηγὸς εὑρῆκε μίαν πρόσκλησιν εἰς γεῦμα ἀπὸ ἕνα ὑπουργόν, ἀκριβῶς δὲ τὴν ὥραν ποῦ εἶχε δώσῃ συνέντευξιν εἰς τὴν μικροῦλαν. Ἐστενοχωρήθη πολὺ δί' αὐτό, ἔγραψεν ὅμως εἰς τὸν ὑπουργὸν ὅτι ἦτο ἠναγκασμένος νὰ μὴ δεχθῇ τὴν εὐγενῆ του πρόσκλησιν, διότι εἶχε δώσῃ τὸν λόγον του νὰ ὑπάγῃ ἀλλοῦ. . .

— Δὲν ἐπήγαινε ἡ καρδιά μου, ἔλεγεν ἀργότερα ὁ στρατηγός, νὰ κόμω ἐκείνην τὴν ἄγνωστον μικροῦλαν νὰ μὲ περιμένῃ ἄδικα. Ὅταν τῆς ἔκαμα τὴν ὑπόσχεσιν, ἐφάνη ὅτι μ' ἐπίστευσε μὲ τόσην βεβαιότητα, ὥστε ἔπρεπε νὰ κρατήσω τὸν λόγον μου. Κ' ἐπῆγα μόνος μου νὰ τῆς δώσω τὰ χρήματα.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 99ος

ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ (ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΥ Ἢ ΜΗ)

ΕΠΙ ΤΗΙ ΒΑΣΕΙ ΜΙΑΣ ΠΑΡΟΙΜΙΑΣ

Τῶν φρονίμων τὰ παιδιὰ

— πρὶν πεινάσουν μαγειρεύουν.

Τὴν ξεύρετε αὐτὴν τὴν παροιμίαν; Καὶ τὴν ἐννοεῖτε καλά; Ἔ, λοιπὸν πρόκειται νὰ βασίσεσε ἐπ' αὐτῆς ἓν διήγημα. Δηλαδή, νὰ πλάσετε μίαν ὑπόθεσιν, νὰ διηγηθῆτε μίαν ἱστορίαν ἀπὸ τὴν φαντασίαν σας, τῆς ὁποίας ἡ ἰδέα, τὸ ἠθικὸν συμπέρασμα, ἡ κατακλεὶς, τὸ δίδαγμα τελοσπάντων, νὰ εἶνε ἡ παροιμία «Τῶν φρονίμων τὰ παιδιά, πρὶν πεινάσουν μαγειρεύουν.»

Σᾶς εἶνε δύσκολον; σᾶς εἶνε εὔκολον; Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμεν, θὰ τὸ δοκιμάσωμεν. Διότι εἶνε ἡ *πρώτη φορὰ* ποῦ ἀντὶ εἰκόνος — ἢ σειρᾶς εἰκόνων, — σᾶς δίδεται ὡς βάσις διηγήματος μία ἰδέα, μία παροιμία. Καὶ τοῦτο, διότι ἐπιθυμῶ, ἂν εἶνε δυνατὸν, τὸ διήγημά σας νὰ τὸ εἰκονογραφήσετε σεῖς οἱ ἴδιοι. Νὰ συνδυασθῇ τρόπον τινὰ ὁ διαγωνισμὸς τῆς διηγηματογραφίας μὲ τὸν διαγωνισμὸν τῆς ζωγραφικῆς, καὶ νὰ ἔχω διηγήματα εἰκονογραφημένα ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς των. Ἐκτὸς τούτου, ὅταν δὲν σᾶς περιορίζουν δεδομέναι εἰκόνες, ἔχετε ἀπείρως μεγαλυτέραν ἐλευθερίαν νὰ πλάσετε ἕνα διήγημα μὲ τὴν φαντασίαν σας, καὶ αὐτό, νομίζω, εἶνε κέρδος.

Τώρα προσέξατε εἰς τοὺς ὅρους καὶ συμμορφωθῆτε:

1.—Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον δύνανται νὰ λάβουν μέρος ὅλοι ὅσοι (συνδρομηταί, συνδρομήτρια ἢ ἀδέλφια των) *ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ ἔτος 1906.*

2.—Τὸ διήγημα πρέπει νὰ εἶνε γραμμένον πολὺ καθαρὰ εἰς χαρωτὸν φύλλον χάρτου, μὲ τὸν τίτλον «Διήγημα διὰ τὸν 99ον Διαγωνισμὸν» καὶ ὑπογεγραμμένον μὲ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον τοῦ διαγωνιζομένου.

3.—Τὸ διήγημα δὲν πρέπει νὰ ποτελῆται ἀπὸ περισσοτέρας *τῶν 800 λέξεων.* Τὰ συντομώτερα προτιμῶνται. Τὰ ὑπερβαίνοντα τὸ μέτρον ἀποκλείονται.

4.—Ὅσοι γνωρίζουν ζωγραφικήν, εἰμποροῦν νὰ εἰκονογραφήσουν διὰ μιᾶς ἢ περισσοτέρων εἰκόνων τὸ διήγημά των. Αἱ εἰκόνες αὐταὶ πρέπει νὰ εἶνε ζωγραφισμέναι εἰς χωριστὸν ἄσπρον χαρτὶ (ὄχι εἰς τὸ ἴδιον χαρτὶ τοῦ διηγήματος,) καὶ νὰ μὴν εἶνε χρωματισμέναι, ἀλλ' ἁπλῶς μὲ πέννα· καὶ μὲ μελάνην πολὺ μαύρην, (ἢ μὲ *κραγιόν*, σέπιαν, ἢ μελάνην συνιχήν.)

5.—Οἱ μὴ γνωρίζοντες ζωγραφικήν, δύνανται κάλλιστα νὰ στείλουν τὸ διήγημά των *ἄνευ εἰκόνων.* Διότι θὰ βραβευθοῦν τὰ *καλλίτερα* διηγήματα, ἀδιάφορον ἂν θὰ εἶνε ἢ ὄχι καὶ εἰκονογραφημένα.

6.—Ἂν τὸ καλλίτερον διήγημα, τὸ ὁποῖον θὰ βραβευθῇ μὲ Α' βραβεῖον, τύχῃ νὰ εἶνε καὶ καλῶς εἰκονογραφημένον (ὥστε νὰ δημοσιευθοῦν μαζί καὶ αἱ εἰκόνες του,) τότε εἰς τὸν συγγραφέα του θὰπονεμηθοῦν διπλάσια Ἔδσημα τοῦ συνήθους, ἐκτὸς δὲ τῶν τριῶν τόμων τῆς δραχμῆς (Α' Βραβεῖον Μεγάλου Διαγωνισμοῦ) θὰ δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ ἐπὶ πλέον καὶ τρία τομίδια Παιδικοῦ Πνεύματος (Α' Βραβεῖον Μικροῦ Διαγωνισμοῦ.)

7.—Εἰς τοὺς λοιποὺς βραβευθησομένους θὰ δοθοῦν μόνον τὰ συνήθη Βραβεῖα τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν, περὶ τῶν ὁποίων βλέπε τὸν Ὁδηγὸν (Κεφ. Ε', ἄρθρον 2) εἰς τὸ α' φυλλάδιον ἐ. ἔ.

8.—Διηγήματα διὰ τὸν παρόντα Διαγωνισμὸν γίνονται δεκτὰ *μέχρι τῆς 15 Νοεμβρίου.*

Ἡ Διαπλασις

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ *Ξανθὸ Διαβολάκι* :

—Μαμμάκα, δὲν μὲ ξέρατε,
Θαρρῶ, γιὰ ὑποδάτη ;!
Καὶ ὅμως ἐσηκώθηκα
Τὴ νύκτ' ἀπ' τὸ κρεββάτι
Καὶ δίχως νὰ τὸ νοιώσω κἀν
Τὰ φοντανάκια κλέφτω,
Τὰ τρώγω ὅλα μιὰ χαρὰ
Καὶ . . . πάλι ξαναπάρτω !

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνωπῆς Φουστανέλλας [ΕΕ]

***

— Γρήγορα, Γεῶργο, τὸ γιατρό,
Ἄχ θέ μου! τί τρομάρα !
Τρέξε, καὶ ἡ Μαρίκα μας
Κατάπιε μιὰ πενταρα !—
Κι' ὁ Γεῶργος τότε ἐκπληκτος:
— Μὰ εἶνε κουταμάρα,
Νὰ δώσουμε πέντε δραχμὲς
Γιὰ μιὰ παληοπενταρα ! !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειροπόλου τῆς Δόξης [ΕΕ]

***

Ἡ μικρὰ Ρίτα ταξειδεύει μὲ τὸν σιδηρόδρομον καὶ σκόπτει ἀπὸ τὸ παράθυρον.

— Πρόσεξε, τῆς λέγει ὁ πατέρας της, μὴ σὲ στραβώσῃ κανένα κάρβουνο !

— Μὴ φοβᾶσθε, μπαμπᾶ, ἀπαντᾷ ἡ Ρίτα· κιττάζω μὲ κλειστὰ τὰ μάτια.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τερψιθέας

***

Τὴν *Ἠλιόλουστον Πρωΐαν* φοβερίζει ἡ μαμμά της, ὅτι ἀμα κάμῃ ἀταξίες, θὰ τὴν κλειδώσῃ 'ς τὸ κοτέτσι.

Καὶ ἡ *Ἠλιόλουστος Πρωΐα* :

— Κι' ἂν μὲ κλειδώσῃς 'ς τὸ κοτέτσι, ἐγὼ αὐγὰ δὲν θὰ σοῦ κάνω !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνθους Ἀνθέων

***

Ἡ *Δούκισσα τῶν Σαλώνων*, ἡ μανιωδῶς ἑλληνίζουσα, ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν πρέπει νὰ λέγωμεν *ἀχλάδι* (ἄχ, λάδι) ἀλλὰ *ἠμιέλαιον* (οἰμοι, ἔλαιον!)

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰμιλίας Εἰμαρμένης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ὁ Σύλλογος «Ἑλληνισμός» [5Ε] ἐνέγραψε διὰ τὸ ἔτος 1906 τὸ ἐν Λαρίσσῃ ἄπορον παιδίον, τὸ συσταθὲν πέρυσι ὑπ' ἀριθ. 34 ὑπὸ τοῦ *Φαίνωνος.*

Ἡ *Φλογέρα τοῦ Βοσκοῦ* [2Ε] μοῦ ἔστειλε δραχ. 2,50 διὰ νὰ ἐγγράψω διὰ μίαν τριμηνίαν τὸν ὑπ' ἀριθ. 23 αὐτοσυσταθέντα ἄπορον τοῦ Πειραιῶς. Ἀλλ' ἡ τελευταία τριμηνία τοῦ 1906 εἶχε πληρωθῆ ὑπὸ . . . τοῦ ἰδίου, ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ *Ἀμίμητος Γελωτοποιὸς* καὶ ὁ ὁποῖος χάριν ἀστειότητος (μοῦ γράφει νὰ τὸ 'πῶ δημοσίᾳ) ἐσκέφθη νὰ μᾶς κάμῃ τὸν ἀπέναντιαρο! Ὥστε μὲ τὴν δωρεὰν τῆς *Φλογέρας τοῦ Βοσκοῦ* ἐνεγράφη διὰ τὴν Α' τριμηνίαν τοῦ 1907. Μὲ ἄλλους λόγους τοῦ ἔφεξε!

Τὰ ἐμάθατε; Τὸ *Κεντρὶ* ἀπεφάσισε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μας καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς, μὲ τὸ παλαιόν του ψευδώνυμον. Καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ κάμνει καὶ ἔκκλησιν πρὸς ὅλην τὴν παρελθοῦσαν Διαπλασικὴν γενεάν, ("*Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* καὶ λοιποὺς εὐφυεστάτους συναγωνιστάς, οἱ ὁποῖοι, λέγει, εἶχαν μεταβάλῃ τότε τὴν Ἀλληλογραφίαν εἰς ἀμποτίλιαν πρώτης τάξεως σαμπάνιας»), πρὸς ὅλα τὰ παλαιὰ ἐκεῖνα πρωτοπαλλήκαρα, νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Ἐμπρὸς λοιπόν! νὰ ἰδοῦμε θὰ γίνῃ κανένα θαῦμα ; Ἐν τῷ μεταξὺ ὅσοι ἐπρότειναν Μ. Μυστικὰ πρὸς τὸ *Κεντρί*, παρακαλοῦνται νὰ ἐπαναλάβουν τὴν πρότασιν.

Θὰ ἤμουν ἐντελῶς ἀπηλπισμένη μαζί σου. *Ἀγνὴ Καρδία*, ἂν δὲν ἔβλεπα νὰ μοῦ στέλλῃς Παιδικὰ Πνεύματα καὶ νὰ μ' ἐρωτᾷς τί ψευδώνυμον εἰμπορεῖς νὰ πάρῃς... τοῦ χρόνου. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι κατὰ βάθος εἶσαι εὔθυμος καὶ ὅτι σκοπεύεις νὰ ζήσῃς. Ὅλ' αὐτὰ ποῦ μοῦ ἐκτραγῳδεῖς, εἶνε ἀνόητα, παιδαχήσια καὶ παροδικά. Πολὺ γρήγορα θὰ περάσουν, καὶ νὰ ἰδῇς ὅτι καὶ σὺ ἡ ἰδία θὰ γελᾷς ἔπειτα μὲ τὸν... πρῴην ἑαυτόν σου.

Σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπητή μου *Ἔλλη Κ.* διὰ τὴν φροντίδα τοῦ Ἐσπαθώματος, καὶ περιμένω τὸ ἀντίτιμον καὶ τὰς διευθύνσεις διὰ νὰ ἐγγράψω τοὺς δύο συνδρομητάς. Τὸ ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου εἰμπορεῖς νὰ τὸ πάρῃς σύ, συμμορφουμένη μὲ τὸν Κανονισμὸν τῶν Ψευδωνύμων, τὸν ὁποῖον βλέπεις εἰς τὸ πρῶτον φυλλάδιον τοῦ ἔτους τούτου.

Εὐχαρίστως μανθάνω, *Ἄγγελε Αὐγερινέ*, ὅτι ἀπὸ τοὺς 33 εἰσαχθέντας κατόπι διαγωνισμοῦ εἰς τὴν Δημοσίαν Ἐμπορικὴν Σχολὴν, πολλοὶ εἶνε συνδρομηταί μου. Ἐκεῖμεσα βεβαίως θὰ προσηλυτίσουν καὶ ἄλλους, οὕτως ὥστε. σιγὰ-σιγά, καὶ ἡ Ἐμπορικὴ Σχολὴ θὰ γίνῃ φωλεὰ συνδρομητῶν, ὅπως εἶνε τόσα καὶ τόσα σχολεῖα.

Τὸ *Ἰοστεφὲς Ἄστυ* ἐπέστρεψεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀφοῦ εἶδε Γενεύην, Λωζάνην, Ζυρίχην, Μόναχον, Βιέννην, καὶ πολλὰ ἄλλα μέρη, ὅπου ἐπέρασε τόσον εὐχάριστα. Εἶνε ὅμως κατενθουσιασμένον ποῦ ξαναβλέπει ἐπιτέλους τὰς Ἀθήνας του μὲ τὸν ὡραῖον οὐρανόν των, τὸν ὁποῖον, λέγει, εἰς κανένα ἄλλο μέρος δὲν εἶδε. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια!

Ὁ παλαιὸς συνδρομητής μου καὶ φίλος *Ἰωάννης Ν. Καλλίνικος*, διδάσκαλος σήμερον τῆς ἑλληνικῆς καὶ τῆς γαλλικῆς εἰς Κασαμπᾶν παρὰ τὴν Σμύρνην, μοῦ στέλλει ἕνα ποίημα πολὺ εὔμορφον, τὸ ὁποῖον εὐχαρίστως θὰ δημοσιεύσω. Ἐλπίζω μάλιστα ὅτι θὰ μοῦ στείλῃ καὶ ἄλλα, καὶ θὰ γίνῃ τακτικὸς συνεργάτης μου.

Καταλυπημένη ἡ *Ψυχικὴ Τριανταμία* ποῦ ἐτελείωσαν πλέον αἱ εὐχάριστοι διακοπαὶ μὲ τὰ θέατρα, μὲ τὰ Φάληρα, μὲ τοὺς περιπάτους κτλ. Τώρα ἀδύνατον νὰ μείνῃ ἔξω πέραν τῶν ἑξῆ ἢ τῶν ἑπτά, καὶ τὸ χειρότερον εἶνε ποῦ εἰς τὸ σπίτι της δὲν ξέρει τί νὰ κάμῃ, διότι οὔτε μαθήματα ἤρχισεν ἀκόμη. Τί δυστυχής ποῦ εἶνε! Ὑπάρχει φοβερώτερον πρᾶγμα ἀπὸ τὴν ἀργίαν ;... Τὰ μαθήματα γρήγορα! Εἶνε ἡ μόνη σωτηρία...

Ἡ *Μιμόζα* εἶχε τὴν περιέργειαν νὰ μάθῃ ἂν εἰς τὸ σπίτι μας φυτοφαγοῦμεν· ἔπειτα ὅμως ἐσυλλογίσθη ὅτι αἱ ἀδελφαί τοῦ Ἀνανία εἶχαν πάρῃ εἰς τὸ Φάληρον κεφτέδες, καὶ ἐκ τούτου συνεπέρανεν ὅτι τρώγομεν καὶ κρέας. Εἶνε ἀλήθεια· τρώγομεν καὶ κρέας, ἀλλὰ χωρὶς νὰ κάμνωμεν κατάχρησιν.

Καὶ ἡ *Τερψιθέα*, ἡ ὁποία ἔμεινε δύο μῆνας εἰς μίαν ὡραίαν παραθαλασσίαν ἐξοχὴν τῆς Κυπαρισσίας, ἐπέστρεψεν εἰς τὰς Ἀθήνας κ' ἔχάρη πολὺ ποῦ ηὗρε τόσα φυλλάδια «Διαπλάσεως» νὰ τὴν περιμένουν. Δὲν εἰξεύρει τί νὰ πρωτοδιαβάσῃ καὶ τί νὰ πρωτοθαυμάσῃ, ἐπιλέγει δὲ ὅτι πολὺ χάνουν ὅσοι δὲν εἶνε συνδρομηταί μου!

Ὅλη ἡ φιλοπατρία τῆς *Φιλοπάτριδος Ἑλληνοπούλας* φαίνεται ἀπὸ τὴν σημερινήν της ὡραιοτάτην ἐπιστολήν. Μὲ πόσην χαρὰν, λέγει, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν γλυκεῖαν της Πατρίδα ὕστερ' ἀπὸ τὸ ταξεῖδι της εἰς τὴν Ρουμανίαν! Καθόλου, μὰ καθόλου δὲν εὐχαριστήθη ἐκεῖ πέρα. Ἀπορεῖ καὶ αὐτὴ πῶς ὑπάρχουν Ἕλληνες ποῦ εἰμποροῦν νὰ ζοῦν εἰς τόσον ἄγρια καὶ ἀψιλόξενα μέρη. Αὐτὴ θὰ ἐπροτιμοῦσε νὰ ζῇ ἔστω καὶ ὡς χωριάτισσα εἰς ἕνα βουνὸ τῆς πατρίδος της, ἀλλὰ νὰ ξεύρῃ ὅτι πατεῖ ἔδαφος ἱερόν, παρὰ εἰς τὴν Ρουμανίαν ἔστω καὶ ὡς βασίλισσα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1906. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ, εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα : *Βαρκούλα τῆς Πάχης*, κ. (Ρ. Ρ. αὐτὸ ἐξέλεξα· χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόψασίν σου) ***Κουτόχορτο***, κ. (+ ; ! . . .) καὶ *Ἄστρον τῆς Αὐγῆς*, α. (Μ. Π.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : *Κεντρί*, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, καὶ οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐκλίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγγημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν : ἡ *Πυρωτὴ Καρδία* μὲ τὸν *Παιᾶνα τῆς Ἐλευθερίας*, *Αἰγινάταν Ἀθηνᾶν*, *Ζήτω ἡ Μακεδονία*, *Ὄμηρον* καὶ *Μέγαν Ἀλέξανδρον* — ὁ *Σφαχωμένος Ποντικὸς* μὲ τὸν *Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν* καὶ *Ἐθνικὸν Ὄνειρον* —ἡ *Αὔρα τοῦ Βερμίου* μὲ τὸν *Μέγαν Ἀλέξανδρον*, *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα*, *Κρητικοπούλαν*, *Ζήτω ἡ Ἕνωσις* καὶ *Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν* — ὁ *Γέρω-Δῆμος* μὲ τὴν *Λάτριδα τοῦ Ὠραίου*, *Δρύκισσαν τῶν Σαλώνων*, *Κρεδλήν*, *Δαφνοστεφῆ Σημαίαν* καὶ *Ξανθὸ Διαβολάκι* — ἡ *Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Ἐλευθερίαν*, *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης*, *Λάτριν τοῦ Ἀπείρου*, *Δικέφαλον Ἀετὸν* καὶ *Ἐθνικὸν Ὄνειρον* —ἡ *Αὔρα τοῦ Πηλίου* μὲ τὴν *Φίλην τῶν Ζώων* —τὸ *Ζήτω ἡ Ἕνωσις* μὲ τὸν *Ἱππότην τῶν Λευκῶν Ὀρέων* καὶ *Ἕνωσιν* —ὁ *Κυματοθραύστης τοῦ Εὐξείνου* μὲ τὴν *Ἀλκίμων Νεότητα*, *Ὀνειροπόλον Θυρεᾶτιν* καὶ *Ἰοστεφὲς Ἄστυ* —ἡ *Νηρηΐς τοῦ Εὐρώτα* μὲ τὴν *Νηρηΐδα τοῦ Εὐρίπου* καὶ *Νεραϊδολούλουδα* —ἡ *Ὀνειροπόλος Θυρεᾶτις* μὲ τὸν *Δικέφαλον Ἀετὸν*, *Ἰοστεφὲς Ἄστυ* καὶ *Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον* — ἡ *Ἠγεμονὶς τῆς*

Κρήτης μὲ τὴν *Φλογέραν τοῦ Βοσκοῦ*, *Παιδὶ τοῦ Ψηλορείτη*, *Ἐθνικὴν Σημαίαν*, *Σημαίαν τοῦ Φωτὸς* καὶ *Δαφνοστεφῆ Σημαίαν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἄλκιμον Νεότητα* (ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰς εὐχάς·) *Ἀρματωλὸν τῆς Οἴτης*, *Ἀναίσθητον Καρδίαν* (ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὸ ἀστειότατον δελτάριον·) *Ἀμίμητον Γελωτοποιόν* (ἡ ἔμμετρος ἐπιστολὴ ὡραιοτάτη·) *Γλυκὸ Φιλάκι* (εὔχομαι καλὸ ταξεῖδι καὶ καλὰς προόδους·) *Ἰ. Φραγκ.* (ἔδωσα τὴν ὡραίαν σου κάρταν εἰς τὸν Ἀνανίαν, ὁ ὁποῖος σὲ ἀντασπάζεται·) *Αἰτωλικὴν Αὐγὴν* (καὶ ὅμως ἐστάλησαν ὅλα· ἐλπίζω ὅτι μὲ ὅλα τὰ μαθήματα, θὰ εὑρίσκης πάντοτε καιρὸν διὰ νὰ μοῦ γράφῃς·) *Βυζαντινὸ Ἀηδόνι* (ὁ Ἀνανίας σὲ ὑπερευχαριστεῖ·) *Γυμνάσιον Μυτιλήνης* (ὡραιότατα αἱ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ «Ναυάρχου Μιαούλη»·) *Ἰωάνναν Ἀρκ* (βλέπω ὅτι, μολονότι δὲν εἶχες νὰ μοῦ πῇς τίποτε, μοῦ εἶπες ἀρκετὰ καὶ ὡραῖα·) *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης* (ὁ ὁποῖος ἕως τώρα ἐνόμιζεν ὅτι μόνον τὰ ἀγόρια ἔχουν τὸ προνόμιον τῆς «σκασιαρχίας»· βλέπεις ὅμως καὶ τὰ κορίτσια...) *Ροδοπαίαν Αὔραν* (ἔστειλα·) *Αὐτόνομον* (κάτι λάθος συνέβη εἰς τὰς προτάσεις τῆς *Χλόης*, διότι ποτὲ δὲν δημοσιεύονται πλέον τῶν 5 εἰς ἓν φύλλον·) *Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον* (ἔστειλα·) *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας* (φοβερόν! εὔχομαι κ' ἐγὼ εἰς τὸ καϊμένο τὸ παιδὶ τελείαν ἀνάρρωσιν·) *Αὔραν τοῦ Βερμίου* (δὲν κερδίζεις τίποτε ἄλλο ἐκ τῆς πωλήσεως τῆς Μετόχῆς, παρὰ μόνον τὸ ἀντίτιμον ποῦ εἰσέπραξες·) *Φίλην τῶν Ζώων* (ἔστειλα· ἤρχισαν ὡς βλέπεις αἱ προκηρύξεις τῶν Διαγωνισμῶν· εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ ἔχω ἄλλας δύο·) *Χονδροκέφαλον* (σὲ συγχαίρω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Νυκτερινὴν Δρόσον* (βεβαίως, σιγὰ-σιγὰ θὰ μάθῃς νὰ λύῃς·) *Κροκόπεπλον Ἠώ*, *Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *4ην Ὀκτωβρίου* θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται καὶ ἀναγνώστριαι τῆς „Διαπλάσεως“,

Ἐὰν θέλετε νὰ εὐχαριστήσετε τὸν μπαμπᾶ σας καὶ νὰ τὸν προλάβετε ἀπὸ μίαν φοβερὰν ζημίαν, δώσατέ του ν' ἀναγνώσῃ τὴν κατωτέρω εἰδοποίησιν:

ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ ΚΕΡΔΟΥΣ 75,000 φρ. χρ.

ΤΙ ΧΑΝΟΥΝ ΟΣΟΙ ΔΕΝ ΦΡΟΝΤΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΕΞΕΛΕΓΞΙΝ ΤΩΝ ΟΜΟΛΟΓΙΩΝ ΤΩΝ

Ἡ ὑπὸ σειρὰν 7,225 ἀριθμοῦ 39 ὁμολογία τῶν Σερβικῶν Μονοπωλείων Καπνοῦ, κληρωθεῖσα τὴν 1 Σεπτεμβρίου 1898 διὰ 75,000 φρ. χρ. καὶ ἀνήκουσα εἰς τὸν ἐν Ἀχινῷ (Στυλίδος) κ. Ν. Σκουμπουρδῆν **ΠΑΡΕΓΡΑΦΗ** ὑπὲρ τοῦ Σερβικοῦ Κράτους, παρελθούσης τῆς πενταετοῦς προθεσμίας καὶ μὴ ζητηθέντος τοῦ κέρδους.

Τοῦτο δὲ

διότι ὁ ἀνωτέρω κύριος δὲν ἦτο συνδρομητὴς εἰς τὴν «ΤΥΧΗΝ» καὶ δὲν παρηκολούθει τὰς ἐν αὐτῇ δημοσιευομένας ***Κληρώσεις***, ***Ἄρτια***, ***Ἀζήτητα Κέρδη***, ***Κλαπείσας***, ***Ἀπωλεσθείσας*** καὶ ***Κατασχομένας*** Ὁμολογίας.

ΤΑ ΑΖΗΤΗΤΑ ΚΕΡΔΗ ΘΑΛΩΝ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ ΕΙΝΕ 200,000,000 φρ. χρ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΗΣ "ΤΥΧΗΣ„

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ἐτησ. Δρ. 8, ἑξάμην. Δρ. 5.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: » φρ. χρ. 8, » φρ. χρ. 5.

ΓΡΑΦΕΙΑ "ΤΥΧΗΣ„, ἐν Ἀθήναις, ὁδὸς Πειραιῶς Μεγάλη Οἰκία Δελιγιάννη.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 9 Νοεμβρίου

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

547. Δεξίγριφος.

Ἓν στοιχεῖον καὶ ἓν γράμμα
Κ' ἓν τετράποδον μικρὸν
Ἐνωθῆκαν διὰ νὰ κάμουν
Κάτι τι σημαντικόν,
Κ' ἐχωθῆκαν καὶ τὰ τρία
Μέσα . . . στὴ Γεωμετρία!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θύματος τοῦ Φθόνου

548. Συλλαβόγριφος.

Ἓν ἐθνικὸν κ' ἐπίρρημα
ἐσχετιαθῆκανε,
Καὶ 'ς ἕνα δένδρο πήγανε
κ' ἐκρεμασθῆκανε!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτόπουλο τῆς Ὕδρας

549. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι χώρα τὴν ὁποίαν ἐξ στοιχεῖα ἀποτελοῦν·
Ἐὰν ὅμως βγάλῃς δύο . . . τρία μόνον θὰ εὑρεθοῦν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μύρου τῆς Καρδίας

550. Αἴνιγμα.

Τὰ χέρια μου εἶνε στόματα
Ποῦ δίνουν καὶ δαγκώματα·
Εὑρίσκομαι 'ς τοὺς οὐρανοὺς
Ἀλλὰ καὶ 'ς τὰς θαλάσσας . . .
Μὲ ηὕρατε; Τί διάβολο,
Ποῦ τρέχουν τὰ μυαλά σας;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυαγολεύκου Λαβάρου

551. Πλέγμα Τριγώνων.

α) *
* *
β) * * * * * * *
* * * * *
* *
* * * *
* * * * * * *
* * *
*

Ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ γίνωσκονται: εἰς τὸ α' τρίγωνον, δεξιᾷ ἀρχαῖος βασιλεύς, ἀριστερᾷ ὄνομα γυναικεῖον, κάτω κάτοικος Ἠπείρου· εἰς τὸ β' τρίγωνον, ἄνω θεά, δεξιᾷ διάβολος καὶ ἀριστερᾷ διάσημος Τρώς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνθουσιώδους Ἕλληνος

552-556. Κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα θεαινῶν.

1.—Ἡ κίδαρις εἶνε εἶδος καλύμματος περσικοῦ.

2.—Ὁ λέθης, ἡ χύτρα, τὰ πύραυνον, εὑρίσκονται εἰς τὸ μαγειρεῖον.

3. Ὁ Σαμουὴλ καὶ ὁ Ἀαρὼν ἦσαν Ἑβραῖοι.

4.—Προτιμῶ ἡδεῖς λόγους τῶν ἡδίστων γλυκισμάτων.

5.—Ὁ Στράτων καὶ ὁ Σισίνης ἦσαν σύγχρονοι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζίνας

557—561. Διπλοῦν Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχημάτισε ἄλλος τόσας λέξεις, ἐξ ὧν πάλιν, τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχημάτισε ἄλλας τόσας:

Πάθος, μένος, Πάρος, φανός, σιμός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψάλτου τῶν Ἡρώων

562. Ἀκροστιχίς.

Τ' ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον γνωμικόν:

1, Τύραννος τῶν Συρακουσῶν. 2, Αὐτοκράτωρ Ρωμαῖος. 3, Ἤπειρος. 4, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 5, Ἀρχαῖος ῥήτωρ. 6, Πόλις τῆς Σικελίας. 7, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. 8, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 9, Πόλις τῆς Ἰταλίας. 10, Πατὴρ ἱστοριογράφου. 11, Πτηνὸν ὑδρόβιον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μιμόζας

563. Μικτόν.

μθ-ααα-ν-ηη-κ-ουι-γ-ααηη

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Νεραϊδολούλουδο

564. Γρῖφος.

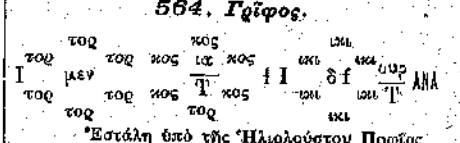

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡλιολούστου Πρωΐας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 35.

441. Ἐπιδημία (Ε, Πῖ, Δῆ, Μῖ, Α.)—442. Νέσσος (ναί, σός.)—443. Χάρις-Φᾶρις—444. Τὸ γράμμα Μ.—445. Τὸ μὲν οὖς ἔχει μίαν σάλπιγγα καὶ ἓν τύμπανον, ὁ δὲ στρατὸς πολλά.—446. Ἐπληησίαζεν ἡ Τισιφόνη (ΤΙΣ Η ΦΩΝΗ . . .)

447.	448.
Ι Σ Π Α Ν Ι Α	Κ
Σ Α Ε Σ	ΣΘΛ
Π Α Ν Α Μ Α Σ	ΜΗΛΟΝ
Α Α Ε Η	ΠΡΟΧΟΙΣ
Ν Ε Μ Ε Σ Ι Σ	ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ
Ι Α Ι Ο	ΚΑΛΛΙΣΘΕΝΗΣ
Α Σ Σ Η Σ Ο Σ	

449. *Αὐτὸς ἑαυτοῦ ἕκαστος ἄριστος φύλαξ.* (Λαμβάνομεν ἀπὸ ἓν γράμμα ἐκ τῆς κάτω γραμμῆς δεξιόθεν καὶ ἐκ τῆς ἄνω ἀριστερόθεν, ἐναλλάξ.)—450. Διὰ τοῦ Ι: *Χάρις χάριν τίκτει καὶ ἔριν ἔρις.*—451. ΙΜΑΛΑΤΑΑΡΑΓΩΝΙΑ (ΙΑξάρτης, ΜΑΡΑθών, ΛΑΓΩός, ΙΝΙον, ΑΑρών.)—452. Βουλεύου μὲν βραδέως, ἐπιτέλει δὲ ταχέως τὰ δόξαντα.—453. *Ἐπιστήμη ἐπιστήμης διαφέρει* (ἐπὶ στῃ μὴ-ἐπὶ στῃ μῦς-διὰ φε-ρεῖ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, ὁηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Παύω ἀνταλλαγὴν εἰκονογραφημένων δελταρίων, εὐχαριστῶν πάντας.—Θρασύβουλος Αὐτόνομος, Ἀάρναξ Κύπρου. *(5'—217)*

Ἀναχωρῶν εἰς Νεάπολιν τῆς Ἰταλίας, ἀποχαιρετῶ θερμότατα ὅλην τὴν Διαπλασιακὴν κίνησιν, ἰδιαιτέρως δὲ τοὺς Σολλόγους «Νίκην» καὶ «Ἠώ».—*Γλυκὸ Φιλάκι.* *(5'—218)*

Σ' εὐχαριστῶ *Φλογέρα τοῦ Βοσκοῦ*,—Σ' εὐχαριστῶ, κ' ἡ μνήμη σου αἰωνία!—Σ' εὐχαριστῶ, *Φλογέρα τοῦ Βοσκοῦ*,—ποῦ μ' ἔγραφες γιὰ μία τριμηνία.—*Ἀμίμητος Γελωτοποιός.* *(5'—219)*

Χίλια γλυκὰ φιλιά, *Γλυκὸ Φιλάκι*, δέξου ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει σου.—*Ὡραία Ἑλλὰς* (α). *(5'—220)*

Εἰδοποιῶ ἡμετέρους φίλους, ὅτι νέα διεύθυνσίς μου εἶνε: Πατησίων 86 Οἰκία Καράλη.—Βάσος Παγογιαννόπουλος. *(5'—221)*

Ἀποχαιρετῶν σε ἐγκαρδίως, φίλτατε *Ἄγγελε Αὐγερινέ*, σὲ ὑπερευχαριστῶ δι' εἰλικρινεῖς εὐχάς, μ' ἕνα γλυκὸ *Γλυκὸ Φιλάκι.* *(5'—222)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀρ. 9.—Στοὰ Πάππου.